Andelige Uppenbarelser.

Andeliga Uppenbarelser

och

Besök i Andeverlden

af

Martha.

Skrifvit af Dr. C. F. Warn.

Minneapolis.
Tryckt hos Kriedt Printing Co.,
1900

Martha Warn.

FÖRORD.

När jag går att skrifva detta arbete så är det af en längtan som drifver mig till det, för att menniskorna skola kunna fatta det eviga lifvets dyrbarheter, och erkänna andens existens och närvarande. Min innerliga önskan blifver derför att en och hvar som kommer att läsa denna bok, läser den med tanke, och jemför med såväl biblens utsago om detta, som jemväl egna iakttagelser här i lifvets olika skiften.

Sådana omvexlingar kunna med visshet kallas menskliga erfarenheter, och skall följa oss tills vi måste förr eller senare lemna vårt älskade kött. Och hoppas jag derför att en och hvar, som läser innehållet af denna bok, må kunna fatta det rent och utan några som helst inbillningar om att det icke kan förhålla sig så.

Förblifver jag eder tillgifne

FÖRFATTAREN.

KAPITEL I.

Det har alltid förekommet hemligheter.

Det har i alla tidsåldrar förekommit hemligheter, så att säga, hos alla nationer och folkslag. Dessa hemligheter äro naturliga, och hvad mera är, gudomliga, såvida de åstadkomma godt.

Vi finner af den Persiska religionen, som formades af Zaroaster, att umgänge med andar, och utförandet af kraftiga underverk, utfördes af de slag af menniskor som anslöto sig till dem.

Sjelfva meningen af denna lära, har kommit oss tillhanda genom Assyriens lärde i Occadien. Språket af de forntida Scythians eller Tyranierna, innebyggare af Babylon och Media, berättar att igenom Persernas ifriga arbete kom den då mycket aktade religionen med namn i våra dagar, Magi, till en hög ståndpunkt, de voro

icke allenast hemlighållare af förbundna saker. De lärde bland folket voro icke allenast filosofer och tillbedjare af Gud, utan också gudomliga och astrologer. De kallade upp döda genom deras stora gudomliga gåfvor.

Magi var den presterliga orden i Persien, deras religion var den högste och renaste utaf alla på den tiden, de tillbådo en gud som omfattade allt skapadt. Symbolen af denna gud var en låga af eld, dermed betecknande ljuset som ofta synes före en andes ankomst eller också omgifver dem (en slags gloria). Enligt traditionerna från Persien uppenbarade Gud sig i menniskogestalt (mycket ljus), och de hade bilder uppresta hvarest Gud stod ren och mild med en arm framför sig (detta betyder hans magt öfver mörkrets gerningar, inberäknadt allt hvad ondt är).

Detta kan onekligen icke vara annat än att de hade en bättre kännedom om tillvägagåendet i det så kallade paradiset. När Cyrus, konungen of Persien (ungefär en 500 år före Jesu födelse) tog kommandot öfver Babylonien, hade Magi orden slagit djupa rötter i Babylon. Här fann han en klass af menniskor liktänkande med sig sjelf (Magi prester, filosofer, ledare af de bästa reli-

gioner). Dessa folk, som benämdes för Chaldeer, och Magi ordens medlemmar från Persien, voro så lika i åsigter om gudomen att man knappt kunde skilja dem åt.

På denna tid fanns i Babylon en man som tillhörde Magi orden och som genom sin duglighet att förutsäga kommande händelser med mera, hade blifvit upphöjd till en af de högsta befattningar, äfven till de vise i Babyland. Denne man var Daniel, Judarnes profet.

Vi kunna finna af deras skrifter (Magiordens) att de noga nedskrefvo Daniels profetier om den kommande Messias och med full säkerhet hade Magiordens medlemmar reda på när Jesus skulle födas.

Man har tagit sig före att i våra dagar fördömma allt som är obegripligt för den naturliga menniskan. Man har blifvit lärd att endast tro enligt formulärer och diktade stadgar, och troende sig härmed bevisa sin kärlek till Gud och menniskor. Och enligt dessa stadgar är det som så mycket menniskoblod utgjutits, och enligt dessa formulärer är det de tackat och tacka alltings begynnelse för det man så kunnat mörda sin nästa, enligt dessa formulärer är det som orthodoxiens medlemmar

fördömma Magi-orden i dessa dagar, fast de säkert icke känna till Magi ordens sköna lära, men en god del är dock fritt för en och hvar att skåda utan att behöfva taga några grader.

Och denna stora del af forntida Magi som alla profeterna tillhörde, är den så af presterna förhatade Spiritualismen.

Denna sköna lära (vetenskap) omfattar icke allenast Magi, utan jemväl Magic, som är namnet på de storartade kurer som ske med hjelp af en osynlig kraft genom spiritualismens mediums. I forna dagar var det många stora och lärda män som studera denna del af gudomlig kraft. Så var för exempel: Påfven Sylvester den 2dre, Magnus Roger Bacon, Raymond Lully, Pico della Mirandola, Paracelsus, Cornelius Agrippa, Trithemius, Van Helmont, och Jerome Cardan, bland professorerna och studenterna af dessa vetenskaper.

Historien berättar att de lärde bland folket, studerade och omhuldade denna lära ända upp till år 1800, men Spiritualisterna tro att den icke upphört fullkomligt någon gång, men allt efter som lagarna blifvit mer och mer mildrade emot olika tänkande, så ha men-

niskorna blifvit mer i stånd att förnimma andens närhet, och fler och fler mediums har utvecklats för gudomens stora verk.

Spiritualismen är den skönaste lära som någonsin har varit känd. Den omfattar allt hvad gudomligt heter, sprider sig till de finaste palats, såväl som till den minsta och fattigaste koja.

Den gifver glädje der hvarest de gamla dogmerna plantat sorg. Den hjelper de svaga, lindrar den sjukes plågor, skänker frid till den sörjande maken, bevisar modern att hennes älskling icke är död utan lefver, ja än mer, den framkallar glädjetårar hos de sorgbeklädda, ty de blifva öfvertygade att deras anförvandter äro närvarande, fast de ansetts för döda.

Jeremias såsom medium säger i kap. 31: 22, "Herren skall skapa något nytt i landet; en qvinna skall omfatta en man." Detta är en profetia om den kommande mannen, två i en och en i två, en liknelse som betecknar eller representerar alla dem som skola följa Jesus i tingens nyfödelse.

Bestående i ett aflägsnande från den animala naturen, som betecknas med namnet vilddjuret. (Upp. 13:18).

I alla delar fullständigt upphörande af den gamla generationens principer, måste inträda innan en ny födelse kan ske efter Guds rikes ordning och föredöme.

En intelligens har förklarat att detta endast kan ske derigenom att en andlig natur från Gud omgifver sig med en känbar visdom, så att alla menniskor kunna komma till den klara insikt om det andliga som Spiritualismen bjuder, och genom andens hjelp blifver menniskoanden helgad åt Gud, och med Spiritualisternas medium såsom verktyg skall Gud återställa den förlorade länken som är menniskans ursprungliga lif.

Hvar och en som har blifvit omskapad och på nytt född, skall undfå den del af gudomlig kraft som skall vara med honom och i honom — hvilken del vill motsvara den ledande kraften som är i en person som kallas medium, och i stånd att vid vissa tillfällen göra sig objektiva.

I den nya tiden som är nära förhanden, skola alla som äro beredda för den härliga förbindelsen mellan jord och himmel, få erfara hvad det är att gå in och ut, och finna bete, det är, de skola ega förmåga att efter behag

göra sig subjektiva eller objektiva, med andra ord, anta kroppslighet eller aflägga kroppslighet efter behag.

Men märk: Det är endast en väg, på hvilken man kan komma in i fårahuset. Kristus, den innerst andelige, säger: "Jag är dörren; hvilken som ingår genom mig (det är genom ett andligt lif), han skall ingå och utgå och finna andelig föda." De så kallade kristna låta leda sig af personer som fräckt förneka anden och dess återkomst eller närvaro. De förneka sålunda Gud, ty det säges i bibeln, i Joh. 4: 24 och 2 Kor. 3: 17, att Gud är en ande och då måste man endera erkänna denne Gud med att erkänna anden, och bedja i andens sanning eller också förneka Gud med att förneka menniskoandens närvaro.

Jesus erkände dem, och upplyste Judarna om det. Det var en sådan ande som talade med Moses vid busken, Lucas 20: 37. Här erkänner Jesus att menniskans ande kom till Moses såsom Gud, nemligen: Abrahams Gud, Isaks Gud, och Jakobs Gud. Men den som icke ville tro detta måste tro dogmer och prestdikter. Utan tvifvel var det en sådan Gud som uppenbarade sig för Moses vid ett annat tillfälle, men denna gång i mörker. 2 Mose. 20:

21. Vi finna här en orsak eller ett stöd för Spiritualisternas umgänge med andarna i mörkret, icke derför att så står, utan derför, att såväl nutida Spiritualister, såväl som forntida profeter ha, och hade bättre tillfälle att samtala med andarna då allt är stilla och lugnt. Vid dessa tillfällen var det som Moses fick befallning att nedskrifva lagen. 2 Mose. 20: 1, 2, 3, 4, och följande.

Ofta är det ljus som medföljer en ande kalladt i bibeln för molnsky och i dessa molnsky kunde anden Gud hålla sitt medium ända till fyratio dagar. 2 Mose. 24: 13, 14, 15, 16, 17, 18.

Jag har sjelf varit tillsammans med anden och andarna i dessa molnskyar, och har af dessa lyckliggjorda andar blifvit lärd och undervist mycket, hvilket är min afsigt att i detta arbete, för läsaren, berätta, och hvilket jag är särskildt glad att kunna stå mina medmenniskor till tjenst. En del af dem ha varit publicerade i en svensk spiritualist tidning, men tror jag dock att de skola blifva till stort gagn.

Menniskan har fått olika gåfvor af andarna som äro sändebud från Gud för deras skull som skola ärfva frälsning och skola blifva lika Gud, ty de äro rengjorda ifrån

köttets befläckelse och allt som är lågt på denna jord. Jag vill härmed omtala en händelse jag var närvarande vid, för några år sedan, som säkert skall bli qvar i mitt minne för alltid.

KAPITEL I.

Andens kraft.

Vi hade nemligen en dag i September ett besök af en herr "A." och som vi ofta, när några af våra vänner komma på besök, bruka forma en cirkel för att få något meddelande från anden eller andarna, gjorde vi sammalunda denna dag. Herr "A" hade nemligen börjat att känna andens närvaro, och denna afton blef det mera erfarenheter för honom om andens förmåga.

Vi hade icke suttit mera än fem minuter då han började tala ett, för både honom sjelf och oss obegripligt språk; efter detta, talades svenska af fem olika intelligenser hvilka jag, medelst clairvoyance förmågan, kunde se och beskrifva. Härefter bad han om papper och började skrifva, allt under fullt andekontroll. Men nu hade åtgått fyra timmar, under hvilka han hade oaf-

brutit varit i detta tillstånd, hvarföre vi bad hans andevänner låta honom hvila sig, och de lydde vår bön. Men hvad hände? Jo, när han skulle tala till oss så var han mållös, hvaröfver han blef mycket förskräckt. Efter en stunds begrundande skref han å ett papper och bad min man låta sina andekontroll komma och säga hvad detta skulle betyda. Han gjorde då detta.

Den kontrollerande intelligensen var en Hebreisk, hvilken förmådde sitt medium att gifva den stumme oupphörliga strykningar. Då femton minuter hade åtgått på detta sätt, hade den stumme återfått talförmågan.

Jag frågade då mina andevänner hvad detta skulle betyda, hvarpå de svarade mig (jag hör dem nemligen clairvoyant), att för det första ville de borttaga den tron att menniskan kan utföra någonting af sig sjelf, då den är under en andlig intelligensinflytande; och för det andra ville de visa hvad denne Hebreiske anden önskade och skulle utföra genom min man.

För otrohets skull ha många under och tecken skett, för att på så sätt få menniskorna att tro att anden lefver för evigt.

Men det torde vara på sin plats att just här häntyda

till bibeln då den i sådana händelser borde vara en afgörande domare för dem som vilja åberopa sig tro på den. Vi läsa i Lucas 1: 5 ock följande, att Zakarias hade samtal med en engel med namn af Gabriel, och som vi ser var han vid ande besök, och inlåt sig derföre frimodigt i en diskussion med anden; men hvad blef följden? jo, den samme som jag förut omtalat med herr "A." Skulle man tro att Lucas talar sanning, hvarför icke då tro att jag talar sanning, ty vi äro berättare båda om nästan en och samma sak med närmare nitton hundra år emellan. Att Lucas var en god man, det bestrider icke jag, men att jag icke är och har varit en god qvinna i alla delar, det kan ingen menniska som mig känt eller känner motsäga, sålunda kan för den sakens skull min berättelse tros med samma värme som den Lucas omtalar.

Med den andra sidan af min berättelse torde någon invända att det icke kan vara en möjlighet för en menniska i dessa dagar, att helbregda en sjuk, samma hvad sort det är utan genom medicin. Men här var förhållandet detsamma som händelsen då Jesus botade den döfstumme; det var anden som utförde arbetet; hos min

man den Hebreiske anden; hos Jesus anden Kristus som kom till honom i en dufvas skepnad, då han af Johannes blef döpt. (Marcus 7: 31—35). Att kraftiga gerningar kan utföras i dessa dagar af Spiritualisternas medium, kan väl icke vara någonting annat än att de har samma kraft som gafs de tolf genom Jesus (Matt. 10).

Att de alla tolf icke hade samma gåfva utan att de voro olika, har vi bibeln till bevis för. Så för exempel omtalas, att Petrus med Johannes gingo tillsammans upp i templet för att bedja och der satt en lam man hvilken Petrus med sin gåfva befriade ifrån sin lamhet. Petrus sade, "Silfver och guld hafver jag icke; men hvad jag hafver, det gifver jag dig: I Jesu Kristi Nazareni namn, statt upp och gack. (Apg. 3: 6).

Menniskorna då, såväl som nu, voro hedniska emot alla som utförde andens verk, men Petrus ansåg dem endast vara okunniga. (Apg. 3: 17). Så äro Spiritualisterna fördömda i dessa dagar, endast för att de hafva dessa andens gåfvor som var utlofvadt till hvar och en som var duglig att emottaga desamma. Men Spiritualisterna blott säger, "Kära vänner, I som tron eder vara frälsta och icke har dessa gåfvor, gå icke längre i okun-

nighet om anden, utan sök, och det skall varda eder gifvet att veta Guds hemligheter."

Så fans också i Apostlarnes dagar de som trodde sig vara frälsta derför att de läto sig neddoppas i vatten, men Paulus sade, att det icke dugde med mindre de hade anden, (App. 19: 1—6) och om de sedan önskade för samvetets skull låta döpa sig, så stod det en och hvar fritt. För att rätt kunna veta om en menniska har anden, så må det bevisas på samma sätt som de tolf. Derföre I som tillhören de döpande sekterna, har ni anden, så har ni också förmåga att visa detta på samma sätt, som bibeln visar var förhållandet förr i tiden, och Spiritualisterna i dessa dagar; och erkänner ni detta då erkänner ni samma lära som Spirtiualisterna har; men om så är, hvarför hatar ni då deras goda gerningar då ni vet de äro bibliska och sannfärdiga, bygda på den gudomliga vetenskapens grundval? Paulus sade sig en gång vilja öfvergå till syner, och uppenbarelser; och sammalunda säger jag, jag vill derför berätta om mig sjelf litet, såsom också meningen var med Pauli berättelse.

KAPITEL III.

Den första gången hänrykt.

Såsom barn såg jag många besynnerliga ting och hörde stundom röster, men kunde icke förstå hvad det var. Ibland när jag var ute, kunde jag se skepnader sväfva framför mig och stundom såg jag höga, vackra palats, knackningar, folksteg, och fraset liksom af sidenklädningar hörde jag ofta utföras från osynliga förmåger. Ibland kunde jag vara ute och gå, och just i min väg kunde ligga underliga varelser; jag brukade bedja dem flytta sig, men då sågo de på mig, med underliga ögon; men när jag då har rört vid dem hafva de alltid försvunnit och jag har vid sådana tillfällen blifvit mycket förskräckt.

Mina vänner försäkrade mig, att orsaken till de syner jag hade, var ingenting annat än orent blod, men de

tryckte dessutom att jag var en underlig menniska. Men nu vet jag hvad det har varit och är, jag hade vid denna tid aldrig besökt Spiritualisternas möten, eller visste någonting angående dessa. Stundom fick jag anfall, och det kändes som jag skulle dåna utaf; detta tilltog mer och mer, och en afton, det var det sista anfallet jag hade, innan jag kom till full visshet om allt detta, kände jag mig förfärligt illamående. Om en stund började jag tala på ett för mig fullkomligt främmande språk, en hand osynlig lades på mig och jag tyckte mig bli förd långt bort, under vägen hörde jag tydligen många som talade. Rösterna voro af många olika tungomål. Vid detta tillfälle var jag alldeles ensam hemma med mina barn; jag blef derför rädd, ty sådana ting voro främmande för mig.

När min man kom hem omtalade jag det för honom, och han sade att vi borde sända efter det medium som bodde i närheten, emedan hon kunde kanske förklara dessa mystiska saker. Mediumet, kom och bad alla de närvarande sätta sig i en ring; och i samma stund vi detta gjorde, var jag under hänryckning (trance) och begynte tala ett främmande språk. (Se Apg. 10: 7—10.)

Jag talar flera olika språk, förutom svenska, när jag är under hänryckning. När vi läsa andra kapitlet af Apg., så kan vi icke se annat än att det är just hvad vi mediums får erfara i dessa dagar. Mycket har jag skådat i andarnas verld och i denna, som är för mig en stor tröst och borde så vara för en och hvar som läser dessa mina berättelser om de olika andeväsenden m. m. m. m., som gud den store begynnaren har af sin stora kärlek behagat visa mig.

I början såsom medium såg jag rätt ofta två olika andeväsenden, en man och en qvinna. Dessa två äro de två andar, som kontrollera mig under hänryckning, och hvilka äro mina följeslagare eller skyddsandar.

Jag har ofta ock tydligen sett min fader, som är död, såsom han var medan han hade köttet qvar, fastän, om jag skulle så uttrycka mig, nu är mera förhärligad. Jag talar ofta med honom.

Sådant är för mig gudomligt, härligt, fastän de äro "döda" eller jag vill säga fastän de lemnat kroppshyddan och vistas i ett bättre land.

Jag kan icke omtala de personer, hvilka äro döda som jag tydligen sedt, igenkändt och talat med. Detta är

inga fabler eller dårskaper, utan rena verkligheter; men skulle någon som läser detta möjligtvis tvifla på sanningsenligheten häraf, vågar jag påstå, att jag skall kunna fullkomligt öfvertyga dessa tviflare. Det tros i allmänhet att det är bara galenskaper och något mycket ondt, att tro på möjligheten af meddelanden med andeverlden, men detta är en mycket origtig uppfattning. Hvarför, kunna icke vi, likasom menniskorna fordom, meddela oss med andar? Biblen bevisar att menniskorna så gjorde. I forna tider se vi, att ingenting blef trodt, utan det som blef taladt utaf andarna genom profeterna. Hvarför skulle det vara ondt och en styggelse nu? Jo, emedan menniskan nu är i ett förskräckligt djupt mörker. Och när skall detta mörker vika och ljuset i sin helhet framträda?

En morgon, omkring klockan nio, såg jag något märkvärdigt. Först syntes en dimma, och om en stund förvandlade dimman sig till en högväxt man. Hans fötter liknade en elefants, ofvanför fötterna bar han breda band af guld, han höll en skrifvelse i sin högra hand, och vid högra sidan af honom satt en ängel med gula långa lockar, hängande långt ned öfver axlarna. Med den

högra armen höll denna omkring mannens ena besynnerliga fot; och den venstra handen räckte hon åt mig. Jag tyckte den var så gudomligt skön att jag räckte ut mina armar för att taga fast i densamma. Då sade hon: "Kom icke vid mig," orden voro klara och tydliga. Jag började darra af rädsla, då märkte jag en hand stryka mig öfver hufvudet, kalla vattendroppar stänkte i mitt ansigte, och jag hörde en röst som sade: "Var vid godt mod, denna syn skall blifva uttydd för dig en gång"; och jag var fullt förvissad om att jag skulle en dag få uttydningen på denna besynnerliga uppenbarelse.

Många menniskor tro att det går an att lefva hur som helst, och dock få se gudomliga ting, men det tror jag icke kan låta sig göra, ty, hur kan en menniska lefva ett oandligt lif, eller förneka andens existens och ändå se andens uppenbarelser, och blifva visad rena gudomligheter då dens tanke icke önskar sådant ty det visas å dens gerningar.

Detta gäller äfven Spiritualister, ty en sann och ärlig Spiritualist tror jag måste lefva ett godt, rättskaffens och gudaktigt lif, ty genom att så göra, komma vi längre in i ljuset, så länge vi vandra i mörkret se vi in-

genting, förnimma ingenting godt, utan allt är mörkt, vi hafva då endast aningar och gissningar m. m., m. m., men sedan man är kommen in i ljuset, då ser man och förnimmer det ena märkvärdiga efter det andra; då får man bevis och fakta för hvad man tror och anar.

Det är icke en dag som går, utan att jag får se och tala med andar, och höra underliga ting. Det är ofantlig stor skilnad att vara i det andeliga ljuset, i stället för att vara en slaf under dogmer och idel inbillningar.

KAPITEL IV.

Det första besöket i andeverlden.

Jag har ofta sedt stora skogar, sköna blommor, sedt andeväsenden gå och samspråka i skogarna, sedt andeväsenden sitta på hvita sköna hästar och fara pilsnabbt åstad. O, hvad det är härligt att kunna se alla dessa ting. Jag har stundom på samma sätt sedt böcker; bland annat såg jag en gång en stor bok med hvita utskurna pärmar och förgylda kanter. Just som min uppmärksamhet var fäst vid den besynnerliga boken, såg jag en ande komma fram och taga denna bok, slog upp den och började läsa, men det språk som han läste kunde jag icke förstå. Jag vill nu omtala en syn som jag såg en afton medan barnen lekte rundt omkring mig då jag satt i min gungstol för att hvila mig, såg jag plötsligt huru öfver mig hvälfde sig ett besynnerligt hvalf. Då

jag nogare betraktade det fann jag att det sträckte sig långt bortom synkretsen. Öfverallt under detta hvalf hvälfde sig vågor liksom utaf något mycket hvitt fint tyg och emellan dessa vågor voro blommor strödda. Den ena blomman öfvergick den andra i skönhet; o, så gudomligt härligt det var att skåda. Just som jag betraktade dessa härliga ting, hörde jag en röst, den kom från en dam hvilken satt på en stol, men det var en förunderlig stol. Hon frågade mig: "Hvad vill ni, hvem söker ni?" Jag svarade endast med frågan: Hvem är ni? hon svarade: "Känner ni mig ej?" Nej, svarade jag i detsamma pekade hon på ett föremål stående i hennes närhet hvilket var hvitt som kristall och fina trådar utgingo från detsamma. Slutligen reste hon sig upp, hon var iförd en snöhvit drägt, lagd i djupa veck från halsen ned till fötterna, hvarpå hon sade: "Se hit, min vän," hon sträckte då sin hand mot dessa strängar, lade derpå sin hand å desamma, och jag hörde då tydligt ljud som sänkte sig ned mot jorden. Detta förundrade mig storligen. Med den högra handen vinkade hon mot mig och sade: "Se här," och jag såg då ett annat föremål, mycket olikt det förra, men jag kan det ej beskrifva;

hon vidrör äfven detta och då hörde jag huru ljuden stego uppåt till den oändeliga rymden. Ljuden dogo slutligen bort liksom ett eko i skogen. Derefter sågs tre andar inkomma, glada och lyckliga, deras ansigten strålade af en outsäglig glans. Jag såg dem alla samtala med hvarandra om mig, men jag kunde ej fatta hvad det blef sagdt. Jag ville äfven tala och farmställa frågor om allt hvad jag sett, men just då vände sig den förste anden som jag sett, till mig och sade: "Gå nu tillbaka till din stofthydda." Jag blef förvånad och sade: Hvad betyder allt detta, är jag då en ande? och just då jag sagt detta såg jag mig sjelf som ande liksom i en spegel, återigen sade damen: " Gå nu tillbaka till er stofthydda," och jag såg henne räcka sina händer mot mig och då hade jag ingen makt att stanna längre, utan fördes derifrån och slutligen fann jag mig sitta i stolen och barnen lekte utaf hjertans lust, men jag hade ingenting hört utaf deras väsen och stoj. Om min ande verkligen hade lemnat kroppen vet jag ej, men ett vet jag, att jag hörde och såg förunderliga ting som jag aldrig glömmer. Dock fuktas ofta mina ögon vid tanken derpå och jag tänker äfven dervid: ack, om men-

niskorna kunde fatta och begripa något af det härliga och gudomliga som finnes, då skulle äfven snart denna mörka syndfulla jord omdanas i ett annat skick; men det är ty värr fördoldt för de flesta.

Vi kunna sålunda med all säkerhet säga, att vi, som ega dessa förmågor att kunna se och höra andarna, äro förvisso andens tempel, eller som Paulus säger i Col. 2:7, att de troende äro rotade och uppbygda i Christus, hvilket icke kan menas annat än att vi skola förstå i grund och botten hans gudomliga lära, ty i Epheser 4: 15,16, säger Paulus att menniskans kropp (den andliga) växer i Christus. I den 17 versen läser vi följande. Detta säger och betygar jag, alltså i Herren, att I icke mer skolen så vandra, som ock de andra hedningarna vandra i sitt förstånds fåfänglighet, samt i den 18de versen läser vi, förmörkade i sitt sinne, skilda från det lif, som är af gud, för den okunnighets skull, som finnes hos dem för deras hjertas förhädelses skull.

Så är förhållandet äfven i dag. Menniskorna äro förblindade af de dogmer eller rent af prestdikter som helsas af den okunnige klassen med jubel. Men om man med rätt skall kunna kallas för barn af gud eller

guds tempel (1 Kor. 3: 16, 17., 2 Kor. 6: 16), så måste en hvar afstå ifrån sådana dikter som icke länder till andlig föda, utan endast till kroppens tillfredsställelse. Men om alla ville så kunde de höra ropet "kelevsma," d. v. s. kommen hit upp, eller sträck edra tankar hit upp.

KAPITEL V.

Bibliska bevis.

Det kunde kanhända vara på sin plats att här anföra en del bibelställen som gifva stöd för den Spirituela läran, då de modärne kristna tror att de som umgås med andar äro i mörker. Nej, fastmera äro de i stånd att taga sig tillvara för det mörker som härskar i denna verld. De äro dock mycket missförstådda af presterna och deras anhängare. Och som det nu är, blifva de som förkunna Gud såsom varande god, för humbugsmakare; men de hvilka måla ut Gud såsom en tyrann och barbar, kallas för Kristi efterföljare. Jag har fält mången bitter tår för detsamma, sedan jag fick mina ögon öppnade af de andar som jag förvisso tror äro sända från Gud att genom mig förkunna sanningen för mina arma medmenniskor. Älskade vänner, ni som läser

dessa rader, upplyften edra blickar emot höjden och anropen den Guden som hjelpa kan, att Han måtte borttaga det täckelse som hänger för edra ögon att I må blifva i stånd att emottaga den helige ande, såsom Jesus sade till sina apostlar skulle komma till deras hjelp. Och hvad Jesus sade slog ingalunda fel. Men märk de måste lyda, annars gick det icke väl för dem. Så är det ock i dag, de som fått den helige ande eller helgade menniskors andar, de böra lyda deras föreskrifter, i annat fall lemna de. en person kanske då i stället kan få sådana andliga rådgifvare som endast har sin glädje uti att tala osanning för menniskorna. Men derför står det: "Pröfven andarne om de äro af eller från Gud." Men med mindre man har umgänge med andarne kan ingen pröfva dem, och förutan att hafva umgänge med andarne kan ingen pröfva dem, och om detta ej hade förekommit hade det icke heller stått i biblen. Men en gång skall de som nu förneka andars existens få erfara, hvad bittert det är att icke blifva trodd af till och med ens egna anhöriga. Döm derför icke Spiritualisterna i förtid, och förneka icke andars närvaro derför att kanhända någon föregifvit sig vara medium och icke var det.

Men hvarför skall man döma den oskyldige med den skyldige. Derför, den som ännu icke förstår de andliga gåfvorna bör undersöka dem och han skall blifva i stånd att dem förstå och komma att tillbedja Gud i anda och sanning. I sammanhang härmed följer några bibelversar, hvilka böra noga betraktas. Uti Apg. 11: 27 står, att anden förutsade en hungersnöd, som ock inträffade. Anden hos Paulus blef upptänd (han var alltså under dens inflytande). Apg. 17: 16, 17, 18. Uti Apg. 18: 9 talar Paulus med en ande. Läs hela 19 kap. om gåfvor som följde med den helige anden, samt huru de utdrefvo onda andar från sådana som nu kallas svagsinta eller galna. I Rom. 8 kap. omtalas att de som umgås med andar har sinne för hvad den säger; men den som icke har med andar att göra vandrar efter köttets lustar. Derföre hoppas att få det som icke synes för ögonen och ni skall få det, 8: 24. Menniskan vet icke hvad den skall bedja, derför manar hennes andevänner godt för sitt medium, 8: 26. Det finnes ingen orättfärdighet hos Gud. Apg. 9: 14. Alltså är Han icke så hård som presten säger. Dömmen heller icke hvarandra för skilda åsigter, Rom. 14, utan om någon tycker

sig vara stark, han hjelpe den som svag är. Kap. 14 Den rätta tron på Gud var äfven i forntiden fördold. Rom. 16: 25, Paulus tackar Gud att han icke förvillade folket, utan predikade visdom som öfvergick de lärdes. 1 Kor. 1: 14, till slutet af kapitlet. Derför talar äfven andarne Guds visdom i dag igenom de som dem anamma 2: 6. Men ett medium kan icke alltid tala till folket såsom andliga då de ingen ande har, utan såsom till köttsliga 3: 1—2. Ingen kan säga att Jesus är af Gud utan han har anden, 1 Kor. 12: 3. Om man läser till slutet skall man finna om gåfvorna som anden bringar med sig till sitt medium. Vi påstå dock icke att vi veta allt, fast än vi se andar och härliga ting, ty det är dock ett intet mot den härlighet som vi får skåda när vi lemnat materien. 1 Kor, 13: 12. Uti det 14 kap. uppmanar Paulus sina vänner att vinlägga sig om att få de andliga gåfvorna. Om de döda ingalunda uppstå, hvad gagn har vi då att förkunna derom. Äfven visas att ett medium kallas för död då den är under andens inflytande, såsom Paulus när han predikade. 1 Kor. 15 kap. Här gifves äfven en förklaring huru menniskan uppväckes ifrån de döda eller dö den, versen 35. Andeskådarnes

eller Spiritualisternas önskan är äfvenså att alla menniskor kände till det eviga lifvet och nödvändigheten af att lefva i gemenskap med heliga andar. För det andra är det hvarje sann Spiritualists önskan att spirituosa samt tobak blefve bortskaffad. För det tredje, att all monopol och allt förtryck blefve afskaffadt och en ren ursprunglig kristendom och jemnlikhet blefve rådande. Uti Moseböckerna finnes en berättelse om menniskans jemnlikhet med Gud. 1 Mos. 1: 26—28. Der sades till dem att de endast skulle herska öfver djuren och icke öfver hvarandra. För det fjerde, Jesus var en menniska född genom löftet af Maria sin moder. Rom. 1. 2, Gal. 4: 4. 1 Petri 1: 20. Lukas 1:31. För det femte, Jesus var icke född i en syndfri verld, utan fastän frestad som vi i allting, så kunde han motstå frestelserna, och derför var han utan synd och blef således fri från Guds lagliga vrede. Ebr. 4: 15. Kor. 5: 21. Ebr. 9: 14. 1 Joh. 3: 5. Derför när han dog, dog han verkligen den rättfärdige för de orättfärdige. 1 Petri 3: 18. Ingen kan blifva en Jesu efterföljare med mindre han vandrar i ljuset, såsom han är ljuset. 1 Joh. 1: 7. Gud har utlofvat ett härligt rike när menniskan enas med an-

den om det som godt är. Hes. 20: 33—42. Hes. 37: 21. Jer. 33: 14—16. Mika. 4: 8. Jer. 32; sista delen. Ps. 72: 7—11. Essaias 24: 21—23. Es. 60: 12. Dan. 2. 44. Dan. 7: 14. 18: 22, 27. Mika. 4: 1, 10. Uppb. 11: 15. 2: 26. Vi måste tro hvad Jesus och apostlarne lärde om vi vilja tro bibeln. Derför när der står att Gud är ett ljus och intet mörker är i honom, så måste vi vandra i ljuset om vi bekänna oss för hans barn och icke vandra i mörkret, ty då äro vi lögnare och sanningen är icke i oss. 1 Joh. kap. 1. De profetior hvilka förutsagts, hafva gått i uppfyllelse genom män drifna af någon helig ande. 2 Petri 1: 20. Derföre äro dessa härligheter så sköna som andar visa ett ädelt medium, att englarne önska att skåda deruppå. 1 Petri 1: 11. Paulus förutsade att i kommande tider skulle folket förkasta den sanna läran och tillsätta lärare efter sina egna begärelser, allt efter som det kliar dem i öronen. 2 Tim. 4: 3. Gud hörer inga böner som icke bedes i anda och sanning. Jakobs bref 4: 1—3. Hvar och en bör se till att när han talar, han då talar Guds ord. 1 Petri 4: 11. Rom. 12: 6—8. Jeremias 23: 22. Den som umgås med Guds andar får kärlek till menniskorna. En sådan kärlek afskyr

det onda, ter sig icke ohöfligt utan föregår i brödrakärlek och hedersbevisning; derigenom skall de kristna hvilka nu förneka andarne i stället antaga dem. Rom. 12: 9—16. Tim. 1: 5—8. 1 Petri 1: 22. 4: 8. 1 Joh. 4: 7. Ps. 34: 15. 37: 27. 97: 10, m. fl. Ef. 4: 3. Ebr. 13: 1. 2 Petri 1: 7. Fil. 2: 3. 1 Petri 2: 17.

Kunskapen om andliga ting är så nödvändig, att ingen tro är värd att nämnas der andlig kunskap fattas.

De kyrkliga nöja sig med sina trosbekännelser och deraf kommer det att det finnes så liten andlighet hos dem. Låtom oss gifva menniskorna kunskap om allt hvad som är godt, och vi skola få se att andligheten i större mått utvecklas.

Alla som älska Gud bemöda sig om att utföra det godt är. Rom. 8: 28—29. Hos Gud finnes ingen orättfärdighet. Rom. 9: 14. 5 Mosebok 32: 4. 2 Kr. 19: 7. Joh. 8: 3, 34: 10. Derför hvar och en som önskar att komma upp ifrån jorden då han lemnar köttet, måste förstå hvad Paulus menar då han säger, att hans tal och predikan icke var grundad på mensklig visdom, utan i andens och kraftens bevisning. 1 Kor. 2: 3. Det oaktadt säger han, att visdom tala vi (de som anden leder och

talar igenom) som förstå att umgås med fullkomligt ärliga andar. 1 Kor. 2: 6—16. En fullkomligt ren predikan var och är af nöden att blifva predikad, både för andarne i köttet (menniskorna) och andar hvilka lemnat detsamma. För att rätt fatta detta böra vi aflägga all ondska, allt förtal, allt svek och skrymteri och kunna derigenom blifva delaktiga af de andars gåfvor som kommer ned till oss. 1 Petri 2: 1—3. Endast på så sätt få vi behålla de andliga gästerna. Ebr. 13: 1; eller som det äfven heter, "de fullkomnade rättfärdigas andar. Ebr. 12: 23.

En andlig lärare bör kunna rådfråga sig med andar som äro sända af Gud, och han måste för hvar och en af sin församlings medlemmar aflägga räkenskap. 1 Tess. 5: 12—22 Ebr. 13: 17. Äfven bör en föreståndare hafva akt på sig sjelf och på läran. 1 Tim. 4: 15—16, och då kan tillämpas hvad der står i det 5:e kap. 16—17 vers. I 22:e versen uppmanas Timoteus att icke förhastigt lägga händerna på någon. Detta är någonting som alla medium borde iakttaga att i deras cirklar icke emottaga så många dåliga karaktärer, och då skulle vi icke i dag få se många af våra mediums med så liten ambition om

sig sjelf, och arbetet skulle gå framåt med mera harmoni och syskonkärlek.

Jag menar nu icke att det fins spiritualister eller mediums som uppför sig sämre än kyrkomedlemmar och deras prester, nej, jag tror icke att det fins en enda spiritualist eller medium som hvarken har eller kommer till att så illa gå tillväga mot sina medmenniskor som vi finner i historien, att kyrkofolk och synenrligast prester har gått tillväga, och det på grund att de icke trott på andens närvaro. Men jag menar att inom Spiritualismen fins sådana som har sin största sträfvan efter penningar i stället för att ifra för att deras medmenniskor blifva i stånd att erfara den glädje som medföljer då man har umgänge med glada andar, och om mera försigtighet iakttages vid cirklarna så kunde mycket missförstånd undvikas. Dock låtom oss öfvergå till syner igen.

Johannes såg syner, men skriften säger att han var i hänryckning under den tid han såg synerna. Så var äfven Petrus och föröfrigt alla siare och profeter när de skulle se och höra de ting som är å de andra planeterna. Och så är äfven jag då jag besöker någon af planeterna, och likaledes var jag under hänryckning då jag besökte

jordens nedandönmen, och hafvet, och bottnen o. s. v.

En dag var jag något nedstämd till sinnet, just som jag så satt, fick jag höra en röst som sade: "Hvi sitter du kära så nedslagen och bedröfvad." Jag såg åt det håll hvarifrån rösten kom, men hvad fick jag då se, jo, en för mig mycket kär andevän, som stod och såg på mig med strålande ansigte. Han var iförd en hvit drägt, den var hvitare än en nyfallen snö, på hufvudet bar han någonting för mig obegripligt, men det strålade som de härligaste diamanter. Han fortsatte: "Jag vill förströ dig litet och skingra dina sorgsna tankar," och just i samma ögonblick fick jag se en stor äng, jag kunde ej se början ej heller slutet af densamma, och ibland det friska gräset uppkom de vackraste blommor, och eftersom jag är en älskare af desse blef jag mycket intresserad. På afstånd sågs en fontän, hvilken vattnade de härliga blommorna. Stora palmträd syntes och hvilka gåfvo ifrån sig ett sådant förunderligt sken. Lyckliga andar, både barn och äldre, vandrade der. Jag ville plocka några af blommorna, men förmådde det ej. Då hörde jag en röst säga: "Icke ännu, icke förr än du afklädt dig materien; men var trogen och verksam i det goda så

skall du blifva väl belönad för allt i dubbelt mått." Då dessa ord uttalades försvann den härliga synen och gestalten. Jag var qvar på min jordiska plats, men jag hade sett underbara ting från den andra sidan. O, så mycket underbart skönt det finnes bortom materiens trånga gräns; här finnes ingenting som kan jemföras dermed. Ack, om menniskorna kunde "öppna förståndets dörrar och låta sanningens ljus skina, så skulle de slippa att vara såsom blinda och döfva och säga att det är ondt i stället för godt som spiritualisterna har för sig. Allt hvad vi ser i naturen härnere, är endast en skugga af hvad som finnes å andra platser, der ljusets andar bo.

Detta kan synas otroligt af dem som önska nedgöra vår tro, men hur är det. Det står att läsa i Joh. Evangelium 14: att Jesus säger "Edert hjerta vare icke oroligt: Tron I på Gud, tå stron ock på mig. I min faders hus äro många boningar; om icke så vore, skulle jag då sagt eder det? Jag går bort för att bereda eder rum."

Mitt hjerta var oroligt den dag jag omtalat, derför fick jag tröst, ty så har Jesus lofvat. Gick det så till under apostlarnes jordedagar? Vi vilja se efter. Vi vet allt förväl att lärjungarne voro bedröfvade öfver den

sänning, saken hade tagit med Jesus, och det var ju icke underligt; och som de samtalade häröfver kom tröstaren. Vi låter Lukas omtala detsamma. Och se, två af dem gingo samma dag till en by, som låg sextio stadier från Jerusalem, och hvilkens namn var Emaus. Och de talade hvar med annan, om allt det som skedt var. Och hände sig, då de talades vid, och befrågade hvarannan, nalkades ock Jesus, och gick med dem. Men deras ögon voro förhållen, att de icke kände honom. Då sade han till dem: "Hvad är det för tal, som I hafven eder emellan vid I gån, och ären bedröfvade? Luk. 24: 13—17. Jo, detta var ju anden Jesus vill någon säga, men min vän, eho du är förstå också att apostlarna voro lofvade en ledsagare när icke Jesus kunde vara närvarande. Denne ledsagaren var den Helige Anden, som Jesus lofvade sända dem. Luk. 24: 49. Och denne ande ledsagaren skulle lära dem allt. Joh. 14: 26. Både den sannfärdige anden och apostlarne skulle vittna om gudomen. Joh. 15: 26, 27. Det var således nödvändigt att Jesus for ifrån dem om anden skulle komma till dem. Joh. 16: 7, 8. Att sålunda inga tillfällen gifvas för någon att förenka att anden var den som skulle trösta

dem som trodde hvad Jesus hade sagt, och var bedröfvade; och att det skulle så tillgå att andarna i alla tidsåldrar skulle leda och trösta menniskorna som önskade fortsätta med att förkunna om andens existens. För att detta rätt fatta, är det godt för en och hvar att läsa biblen. Brefskrifvaren till Teosilus, säger så här, om hvad Jesus sagt till lärjungarne. "Men I skolen undfå kraft, när den helige anden kommer öfver eder. Och skolen vara mina vittnen i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och intill jordens ände. Apg. 1: 8. Se här min vän, hur tycker man om sådana bevis?

Men den tviflande har alltid något att invända, och derför försöker den äfven här att nedgöra sanningen, med några ord liknande dessa — den helige Anden kan icke kallas för mennisko-ande som i sitt kött kallats för män, och efter de lemnat köttet, blifvit helgade. Det är icke af nöden att anföra så många bibelvärs här för då föröfrigt denna bok innehåller en god del deraf, men dock låt oss lyssna till hvad som säges i Apg. 1: 10. "Och som de uppsågo i himmelen efter honom, vid han uppfor; si, två män stodo när dem, klädde i hvit kläder:" Vi för vår del tror att dessa två andar som de clairvoy-

anta apostlar nu såg, och att just sådana är det som utsändas såsom Lukas omtalar om Jesu egna yttrande. Han säger, men några af Sadduceerna, hvilka bestrida, att det finnes någon uppståndelse, gingo till honom och frågade honom, sägande: "Mästare Moses skref oss detta, att om någons broder dör och har hustru och han dör barnlös; hans broder skall taga hustrun och uppväcka afkomma åt sin broder. Så voro nu sju bröder, och den förste tog sig hustru, och dog barnlös. Och den andre tog sig hustru, och äfven han dog barnlös. Och den tredje tog henne; och likaledes äfven de sju; och sist af alla dog qvinnan. Hvilkenderas hustru skall hon blifva i uppståndelsen, ty de sju hade haft henne till hustru." Och Jesus svarade och sade till dem: "Denna verldens barn gifta sig och bortgiftas; men de som aktas värdiga att få del i den tillkommande verlden och uppståndelsen från de döda, de hvarken gifta sig eller bortgiftas; ty de kunna icke heller mera dö, ty de äro lika änglarna och äro guds barn, emedan de äro uppståndelsens barn. Luc. 20:27—37. Matt. 22: 23—31. Mar. 12: 18—26.

Det är sålunda af ingen nytta för någon att bestrida sanningen som spiritualisterna förkunnar, då man har så många och kraftiga stöd. Låtom oss lemna detta till betraktande och öfvergå till syner igen.

KAPITEL VI.

Andra besöket i andeverlden.

En dag såg jag en förunderlig syn. Först syntes menniskor vandra tungsinta framåt släpande på tunga bördor, hvilka voro till färgen svarta och besvärliga att släpa på. Dessa menniskor (eller egentligen andar), sågo trötta och liknöjda ut. Men hastigt såg jag en snöhvit sky som kom ned mot mig och i denna såg jag först en ande sedan två till, med glada ansigten, iklädda rena hvita kläder, med ett slags kronor på sina hufvuden. Den ena af dessa sade till mig: "Se hit, du qvinna, och han visade mig då böcker i stor mängd, alla hvita med guldbokstäfver uti. Jag önskade läsa i dem, men just som jag tänkte bedja om lof dertill, fästes min uppmärksamhet vid en stor bok hvilken låg öfverst å de andra. Den var lika bred och lång som de öfriga men tjockare

än de andra. På permen voro tryckta stora romerska siffror. Just som jag betraktade denna bok syntes en skara andar, alla iklädda fina hvita drägter, och alla pekade på boken med strålande anleten. I detsamma hörde jag en röst säga: "Hvem, månne, skall öppna denna bok?" hvarpå hördes den anden som först sågs, säga: "Ännu en liten tid och ni skall den finna som skall öppna den stora boken," och då hördes ett sorl eller dån, liksom från ett vattenfall, hvilket var svaret på den andens utsago om hvem som skulle öppna boken. Sedan försvann denna andeskara och de två första andarne som jag hade sett, kommo återigen. En af dem vinkade med handen åt mig under det de samtalade, men jag kunde ej höra hvad de sade, dock förstod jag att det angick jorden och dess bebyggare.

Denna syn förändrades och jag såg nu en oändlig skara som arbetade med stor ifver. De buro stora sädeskärfvar, men ej ett ax fans å de samma. Dessa arma varelser voro så trötta vid sitt hårda och otacksamma arbete att mina ögon fuktades af tårar då jag skådade dem. Men just som det för mig synliga eländet var som

störst, och denna symbol af uselhet, orenhet och last hade nått sitt slut, försvann denna tafla.

Nu syntes i stället ett grönskande fält med ovanligt stora fruktträd, här och der på fältet voro skaror sysselsatta med skörden, men huru olika voro icke dessa skördemän emot de andra; deras anleten strålade af idel glädje. De buro äfven kärfvar, men huru olika voro icke dessa kärfvar emot de andra. Dessa kärfvar voro mycket stora och fulla med ax samt mycket tunga, dock såg det ut som dessa glada arbetare buro dem med lätthet. De voro iklädda sköna drägter, hvilka det visades att de hade förvärfvat sig igenom mycken sjelfuppoffring och försakelse.

KAPITEL VII.

Spiritualisterne läsa bibeln.

Jag har mången gång med förundran hört olika personers tro att spiritualisterna icke läsa bibeln. Jag undrar om de som så tro verkligen mena hvad de säga, eller om det endast är för att skrämma sin omgifning. Om så är förhållandet, är det mycket lågt handlat. Önskeligt vore om så väl kyrkofolket som spiritualisterna ville läsa mera noga i bibeln samt bedja Gud, hvilken utsänder goda andar att undervisa menniskorna om det goda. Jag vill dock hänvisa till några bibelverser, som kanhända kunna vara till gagn för dem som tror på ett evigt lif enligt skrifterna; uti 1sta Cor. 12 kap. omtalas andeliga gåfvor. Hvad är detta för andeliga gåfvor? Jo, de som Jesus skulle sända som hörsammade honom, läs uti Joh. Evangelium 16 kap. Jesus säger der: att den

ande som Kristus skulle sända dem icke talade af sig sjelf, utan hvad han hörde det talade han. Nu frågar jag, har någon af eder som kallas för Orthodoxiens Pastorer, någonsin hört en sådan ande som kommer till eder och talar, eller talar denna vind, som ni synas villiga inbilla folk är den helige ande. Om ni hört en ande tala, så må ni vara en klarhörande person, men om ni hört anden tala till eder eller någon annan, så har detta varit igenom ett medium, eller en medlare mellan gud och menniskor, och om i eder ensamhet, anden uppenbarat sig, och ni sett och hört densamme, då min vän är ni ett klarseende och klarhörande medium. Om ni tror att gud har gifvit lifvet åt menniskorna att endast existera här på jorden, då vill man icke tro Jesu ord. Låt Jesus tala, men att de uppväckas, det tillkännagaf Moses vid stället om törnbusken, då han kallade Herren, Abrahams gud och Isaacs gud och Jakobs gud. Luk. 20: 37. Men gud är icke de dödas, (köttets) gud, utan de lefvandes gud; ty i honom lefver alla, vers. 38.

Att andar alltid har samtalat med menniskorna det kan följande bibel-vers intyga, och det både goda och onda. 1 Mose. 32: 1—20; 48: 16; 49: 33; 2dra Mos. 3:

4; 7: 10—25; 8: 17—31; 9: 9—25; 10: 13—19; 13: 21—22; 14: 19—29; 20: 18; 23: 28; 24: 15—18; 33: 2; 2dra Sam. 23:2; 3dje Mos. 9: 23—24; 4de Mos. 11: 25—30; 22: 22—35. Gud är icke menniska sade en ande: 4de Mos. 23: 19, utan en ande; Joh. 4: 24; 2dra Cor. 3: 17. Anden talar, eller som många kallar dem, englar. Domareboken 2: 1—4; 6: 11—24; 13: 3—22. 1sta Sam. 2: 27. kap. 3; 10: 6—7; 16: 13—23; 18: 10; 19: 9—24; 2: 5; kap. 28. 2dra Sam. 24: 12. Guds ande talade alltid med folket i forna dagar, genom profeterna. 1sta Cor. 2dra Cor. 1: 1—3; andarna kunde äfven öfverenskomma om att villseleda folket 18: 20—23; 1sta Cor. 22: 20. Gud är villig att låta hvar och en se andar. Joh. 4: 9—19. Goda andar gör menniskan förståndig. Job. 32: 8. Det är nödvändigt för hvar och en att se till att den icke syndar mot den Helige Anden. Mark. 3: 29.

Jag läste en gång i en bok som var utgifven i ändamål att nedgöra allt utan den sekt den hyllade sjelf. Följande som var hemtadt ur en veckotidning för December 1879, ansågs af bokens utgifvare vara något alldeles förfärligt; men för min del ansåg jag det vara alldeles med sanningen öfverensstämmande.

Så här ordagrant lyder det:

"Var Budda i Asien en gudomens uppenbarelse i mensklig gestalt? Voro Osiris i Egypten och Kriskna i Indien verkligt historiska personer med menskliga mödrar och Gud till fader? Hvad säga de kristna om dessa frågor? Besvara de dem icke med ett bestämdt nej, och påstå de icke dessutom, att deras Jesus af Nazaret är den ende, som med skäl kan kallas Guds son, och den ende, som på ett öfvernaturligt sätt antagit mandom? Och likväl är beviset fullkomligt lika starkt och i alla afseenden det samma på ena sidan som på den andra — — —. I det forna Greklands elensinska mysterier finna vi ursprunget till såväl de ceremonier, som äro brukliga i kristna kyrkan som bland frimurarne. Om dessa religionsbruk voro afgudiska, då hedningarne använde dem, så måste de äfven vara afgudiska i kristenheten och vid den kristna gudstjensten; ty kristendomen är endast en variation af hedendomen: namnen äro förändrade, men föremålen, som dyrkas, äro fullkomligt de samma. Det förflutna har återkommit i det närvarande, ehuru i en ny drägt. Förändra den moderne Jesus och Maria till deras urbilder Backus och Ceres i Grekland,

Osiris och Isis i Egypten samt Krischna och hans moder i Indien, och vi ha ett och samma original. Hvad är väl detta kristna mysterium, som är kändt under benämningen Herrens nattvard, och som är det heligaste af alla kristna nådemedel, inrättadt att bibehålla Kristus i åminnelse bland de kristna, till dess han kommer, hvad är detta mysterium annat än en kvarlefva af den hedendom, som den kristna kyrkan anser vara afguderi och vidskepelse? Långt förr än kristendomen var känd, iakttogs denna ceremoni med all möjlig högtidlighet och vördnad af deltagarne i de elensinska mysterierna, af hvilka den utgjorde den hufvudsakligaste. Med denna ceremoni firades föreningen mellan Ceres och Backus, hvilka frambragte bröd och vin, som äro de hufvudsakligaste elementen vid Herrens nattvard.

Vi ha äfvenledes bevis för det hedniska ursprunget af den kristna sinnebilden af korset, på hvilket, som man tror, Jesus Kristus dog för 1863 år sedan. Sjelfva ordet "Jesus" är lånadt från forntiden.

"Besöker man en katolsk eller protestantisk kyrka, så ser man på altarduken bokstäfverna I. H. S. Dessa anses beteckna de latinska orden: Jesus Honimun Sal-

vator, eller Jesus menniskornas Frälsare. Men hvar finna vi sjelfva ursprunget? Jo, på grekiska altaren läsas bokstäfverna Iota, Eta, Sigma, som beteckna frälsare. Enligt legenden såg Konstantin korset och ordet: In hoc sigus vinaces, d. ä. 'genom detta tecken skall du segra.' Fogar man begynnelsebokstafven af sista ordet, nämligen v (eller u), till I. E. S. så har man Jesu, en latinsk omskrifning af det grekiska Jesous, som betyder frälsare. Jag kunde anföra flera exempel, men dessa äro nog för att visa, att hvad den kristna religionen påstår vara en särskild uppenbarelse, hvarpå den grundar sig, var bekant och utöfvades af en annan, som under en olika benämning existerade förut."

På detta sätt kunna vi förklara icke allenast den öfverenskommelse, som eger rum mellan alla afgudiska religioner i verlden, utan äfven den omständigheten, att namn och ceremonier, tillhörande de hedniska religionerna, äro så lika dem, som tillhöra den sanna religionen, och det så långa och många tidehvarf före upprättandet af den senare. Vidare ha vi här ett starkt bevis för skriftens gudomlighet. Att händelser, som omtalas i början af första Mosebok; voro verkliga tilldra-

gelser, ådagalägges på det vissaste genom den religionslära, som finnes bland de olika folkslagen, hvilka dessutom alltid hållits, så långt skilda från Guds folk, att man omöjligen kan tänka på någon hemlig öfverenskommelse dem emellan. Ingen annan än den allvetande kunde förutse och förutsäga att påfvedömet skulle i sig upptaga och systematisera all den vidskepelse, som öfvades i Babel, införa den i kyrkan och förmedelst den samma sätta sig på Cesars tron samt der i egenskap af himmelens drottnings öfversteprest och såsom Gud på jorden regera öfver folken med en jernspira och det under många tidsåldrar.

Midnattsropet.

Många äro de vetenskaper som hemtas af andarna, och det icke allenast af dem som icke har någon sådan utan jemväl och fastmer af dem som hela sitt lif inhemtadt vetenskaper. En framstående doktor vid namn E. D. Babbet skref en gång om sina besök hos mediums, bland andra besökte han ett medium i New York, och berättar följande.

"Jag blef anmodad att besöka en kvinna i New York (hon var spiritualist-medium), och genom henne erhöll

jag talrika prof på mina vänner andarnes förmåga att återvända och pläga umgänge med mig — —. Under något mer än ett års tid hvilade en osynlig kraft öfver mig, hvarvid min hjerna elektricerades af en osynlig kraft, gamla kvarlefvor af sjukdom utplånades ur min kropp, blåsningar och strykningar märktes i pannan, på tinningarna och andra ställen flere gånger om dagen. Härliga ljus och färger visade sig, när min yttre syn upphörde, äfvensom blommor, landskap, palats och andeväsenden, som i skönhet öfverträffade all jordisk föreställningsförmåga, framstälde sig för mig. Min hjerna upptändes af en ny eld, förmedelst hvilken jag var i stånd att kristallisera alla principer till ett fulländadt system, under det att mina händer förvandlades till ett slags telegrafverk med änglar till tjenstgörande telegrafister, som rättade eller gillade och bekräftade mina intryck. Genom mina osynliga hjelpare ledsagades jag långt framom det vanliga området, som uppstått af våra vetenskapsmän, af hvilka många ådagalägga mycken skarpsinnighet under sina forskningar inom vetenskapens mera djupgående gebit, men de äro i saknad af filosofisk förmåga att systematisera sina upptäckter och

gifva dem deras rätta plats i vetenskapernas tempel. Under en omfattande forskning af de mest framstående auktoriteter både i Europa och Amerika insåg jag, att äfven de beryktade vetenskapsmännen äro, trots allt deras underbara vetande, helt och hållet ovetenskapliga, och att deras insigt är den samma både med afseende på hvad de veta och hvad de icke veta. De veta icke, hvad elektricitet, ljus, färg, kemisk kraft, magnetism eller värme är, och icke heller känna de lagarne för musklernas, nervernas, förståndets eller själens verksamhet, eller, för att i korthet säga allt, de ha icke funnit grundprinciperna för ett andra fenomen i hela naturen med undantag af matematik, och detta härrör deraf, att de ha misstagit sig om naturkraftens sanna filosofi eller kännedom om den kraft, som är uppenbarad i naturen samt i andens rike. Detta kan synas vara ett förhastadt påstående, men för att visa, att icke så är, skola vi ta elektriciteten såsom exempel. De veta icke, huru vida elektriciteten är en varm eller en kall princip, huru vida den är en enda ström eller flera strömmar eller icke alls flytande, utan helt enkelt en rörelse; de kunna icke förklara, induktionen, konduktion, repulsion, attraktion, positiv

och negativ elektricitet, elektricitetet i form af magnetism, friktions-elektricitet, galvanisk elektricitet, lifselektricitet, kromatisk elektricitet, psykisk elektricitet, termeoelektricitet eller något annat slag af elektricitet. Så mycket de än hafva studerat läran om atomerna, så äro de dock alldeles okunniga om så väl formerna som lagarna för atomerna. När mina osynliga ledare undervisade mig och lärde mig förstå atomernas sanna form och de eteriska krafternas verkningar, hoppade jag af glädje, ty en hel verld af hemligheter låg klar framför mig i samma ögonblick. Jag offentliggjorde några af dessa upptäckter i en New York-tidning 1876, publicerade 1878 mina 'principer för ljus och färg,' innehållande en någorlunda fullständig förklaring af dessa upptäckter jemte några dagar för spirituel och mental samt kemisk och kromatisk verksamhet. Någon tid derefter bevisade professor Crookes inför Royal Society sanningen af några af mina hufvudsakligaste satser, och Lockyer bekräftade andra. Utom dessa finnas hundratals upptäckter, som vetenskapsmännen måste undersöka och lära känna, innan de kunna erhålla en noggrann spirituell uppfattning af tingen, ty dessa subtila osynliga

krafter ligga till grund för alla fenomen i naturen. Den underbara helbregdagörande kraften i ljuset och färgen, sådan den förklaras i nämda verk, har blifvit använd i hundratals fall af både läkare och andra personer, och principerna för denna nya vetenskap i kromopati, som deri utvecklats, hafva blifvit grundligt bevisade.

"Under det jag författat mina 'principer för ljus och färg' och dervid blifvit ledd af mina osynliga rådgifvare in i dessa stora upptäckter angående de grundprinciper, hvilka universum styres, och då tillika de oräkneliga sekterna inom den religiösa verlden grunda sina meningar på någon viss vidskepelse, på någon god man eller på inspirationer, som äro tusentals år gamla, nödgade samma rådgifvare mig att författa ett verk öfver religionen, hvarpå kunde byggas oföränderliga principer, uppenbarade af naturen, samt den närvarande så väl som den förflutna tidens inspirationer. Detta verk, som publicerades 1881, och som förkunnar ett evangelium af glädje i stället för den gamla religionens torra tröstlösa dogmer, handlar om planen för universum samt om den gudomliga metoden för dess styrande, filosofien angående det moraliska och fysiska onda, verldens religio-

ner, lifvet under de gamla religionerna i jemförelse med lifvet under en spirituel religion, döden under de gamla religionerna i jemförelse med lifvet under en spirituel religion, det tillkommande lifvet jemte grundprinciperna för en universalfilosofi samt en universalreligion. Det var min afsigt att framhålla skilnaden mellan falska och sanna religioner, och det medelst fakta, principer och upplysande förklaringar i den mest åskådliga form, sålunda vädjande både till ögat och förnuftet.

"Är det icke tid, att vi grunda våra religiösa begrepp på Guds bok i naturen lika väl som på inspirationen? Är det icke tid, att vi sätta oss öfver tyrranniska trosbekännelser och i stället bygga på det gudomliga elementet i våra egna själar?"

'Midnattsropet.'

KAPITEL VIII.

Olika meningar.

Här vill jag hänvisa till en artikel som var synlig i tidningen, "Den Skandinaviske Spiritualisten", och sammanfattad af min man, med rubriken "Olika Meningar."

"Många i våra dagar påstå att ingen gudomlig inspiration kunnat gifvas genom de många lärare hvilka fordomdags predikade ett evangelium om frid och allmänt väl bland folken. Så påstå många att Joroaster var en bedragare; att den röst som ledde Sokrates var endast samvetets röst. Tänk om alla ville i lika mån lyssna till rösterna som Sokrates, då kunde de få kalla dem hvad de ville, ty midten deraf skulle dock komma till dem alla. Äfvenså beskylles berättelserna om Pytagoras spirituela kunskaper och underbara kraft för att vara historiska dikter, och hans lärjungar försmädades för att de trodde

att han plägade umgänge med andar. Muna Pompilins, säger man, kunde nog vara en bra monark, men att tro legenderna som talar om hans andekontroll och de underbara ting som utfördes i hans palats af andemakter, är omöjligt att tro. De som tro sådant räknas för okunniga och vidskepliga, då i sjelfva verket andekännarne i dag, så väl som i förra tider, räknar i sina leder verldens mest lärde och framstående personligheter. Att prinsen af Wales plägar umgänge med andarne är kändt, äfvenså att drottningen af Italien är ett utmärkt medium. Att tala om bevis bryr ej mången sig om, ty allt som ej förekommer i bibeln anses för fabler. De arma menniskor hvilka få sin andliga föda inom dogmernas murar, måste förkasta allt rörande de s. k. hedningarnes profeter och allt som i dag bevisas genom andekännarne. Barnen så att säga tvingas att tro att Elias m. fl. upptogos med både kött och ben till himmelen, ty det står ju så i bibeln; men samtidigt förbjudas de att tro då Plutarkers säger att Romulus blef begrafven, ty han borttogs omedelbart från en stor folkförsamling i Rom. De läras äfven att tro på berättelsen om en stor fisk uppslukande Jona och åter utsprutande honom efter tre dagar, oak-

tadt berättelsen strider emot naturens lagar. Ingen annan än en spiritualist vågar tro att Epimenides, grekisk profet, skald och helbregdagörare helade de af kroppslig och andlig nöd lidande atenerna, vid tiden då deras stad syntes vara dömd till undergång. Således se vi ett kort exempel på att den spirituela läran funnits från uråldriga tider, samt förkunnats af en oräknelig mängd medier och profeter.

I en gammal skrift säges: "Hören visdomens röst I jordens innebyggare," och det samma säger jag och alla spiritualister med mig."

Många äro de onda tungor som försöka nedslå vår sköna lära, men de skola aldrig lyckas, de endast upptänder eld för dem sjelfva; eller hur är det Jakob säger om tungan, låt honom sjelf tala — Jakob 3: 1—10. Om menniskorna önskade ljus i det andliga så skulle icke så mycken tvist blifva. De döda uppstå och det så fort de förklarats för döda. Paulus påstår att han icke trodde annorlunda och då där syntes vara mycken tvist om detta ämne bland Korintierna sade han: "Men jag kungör eder, bröder det evangelium, som jag förkunnade eder, hvilket I ock mottagen, i hvilket I ock stån. Kor.

15: 1—35. Der börjar Paulus förklara hurudan kropp dessa andar hafva. Säger han att köttet är förgängligt. Men den klädnad anden har är oförgänglig. Från vers 3 till slut.

Hesekiel hade ett samtal med Gud, och i detta samtal förklarar Gud att det är anden som utgör lifvet och att han skulle låta växa kött och ben och senor vid dessa andar. Hes. 37 kap. Tror någon att här menas det kött och de ben och senor som för länge sedan här förmulltnat i jorden, då är den förvisso storligen bedragen. Ty Jesus säger att "kött och blod kan icke ärfva Guds rike." Låt oss höra hvad han sjelf säger till Nikodemus: "Det som är födt af kött är kött, och det som är födt af ande är ande." Joh. 3: 6...Derför måste vi förstå allt såsom det står skrifvet om de ting som äro nyttiga för oss. Det är alltid nyttigt att taga allt, som kommer i ens väg, i betraktande, och då kan man ofta få goda lärdommar om man nämligen söker sådana.

Att hvarje menniska borde glädjas öfver den framgång, de s. k. modärne spiritualisterna gör, ty detta visar att menniskorna går en framtid till mötes så att dogmatismen skall vara banlyst. Många äro de ceremonier

som försiggår och förvillar folket inom den orthodoxiska kyrkan. En methodist-prest med namn C. Ware höll en passande juldags-predikan sedan han öfvergått till spiritualisterna. Denna predikan, om det rätt förstodes, kan vara till mycken lärdom för dem som söker sanningen. Derför vill jag här nedan meddela densamma.

"När omständigheterna vid Jesu födelse en gång blifva befriade från de vidskepelser och onaturliga föreställningar, som man gjort sig om dem — — — så skall man finna, att de på ett märkvärdigt sätt tjena att förklara spiritualismen, d. ä. andarnes ingripande i samt inflytande på de dödliges erfarenheter och menniskornas angelägenheter på jorden. Spirituela uppenbarelser i oräknelig mängd omgifva denna beprisade födelse, andarnes gestalter, röster, ljus och underbara verkningar äro i beröring med menskliga förmögenheter och materiela föremål; det ser ut, såsom om andeverldens invånare voro ålagda att följa spiritualistkonungen i spåren och att på jorden och i menniskors åsyn åtaga sig, såsom varande hans tjenare, styrelsen af himmelriket eller spiritualistriket, som han kom för att upprätta på jorden. Den första uppenbarelsen inträffade i Jerusalem. En prest

vid namn Zakarias tjenstgjorde i templet, och vid detta tillfälle visade sig en ande för honom. Gabriel den nya hushållningens ängel och på samma gång föreståndare för den spiritualistiska hierarkien, uppenbarade sig för Zakarias. Ett samtal uppstod dem emellan, och derunder blef presten mållös, hvilket bevisar, att här icke var någon hallucination, eller synvilla å färde.

"Sex månader efter denna tilldragelse uppenbarade sig samma ängel för en timmermans hustru i Nazaret och förkunnade henne konungens födelse. Maria kände sig genast manad att besöka Elisabet. Dessa båda medium-personer, som voro i så hög grad mottagliga för spirituela intryck, råkade i hänryckning samt gåfvo luft åt sina känslor uti att lofva Gud. Spiritualisterna i denna tid se dessa båda ringa kvinnor i det tarfliga hemmet omgifna af oräkneliga himmelska skaror, som instämma i deras sång, så att det ljuder genom de oändliga rymderna.

"Huru mäktigt erinrar icke allt detta oss om en annan lika anspråkslös boning i den aflägsna vestra delen af Amerika. 1848 år efter ofvan nämda tilldragelser hade tvenne fromma kvinnor, fru Fox och fru Redfield, besök

af en osynlig varelse, som oroade dem med slag och buller. Hvilken väckelse för verlden. Se på dessa kvinnor: Elisabet och Maria i Nazaret, fru Fox och fru Redfield i Hydesville. Äro icke båda händelserna åsyftade i orden: 'uppgången af höjden hafver oss besökt till i mörkret och dödens skugga och styra våra fötter på fridens väg.

"Vid den store verldsåterlösarens födelse lofvade de himmelska härskarorna Gud, men ännu högre klingar lofsången vid uppkomsten af den moderna spiditualismen, emedan den är kulminationspunkten i det stora millenium. För att visa, huru händelsen i Hydesville uppfattades af spirituela personer, nämner jag endast Andrew Jackson Davis, hvilken förstod att värdera andebesöket, som vid samma tid förunnades honom — — Länge hade menniskorna hållits i mörker och varit i saknad af den sanna kunskapen om Gud; deras själar hade varit bundna i trosbekännelserna och dogmernas hårda fjättrar; de hade vandrat i mörker och förskräckelse under den falska läran — — — blifvit fördold för dem; de hade blifvit tvingade att dyrka judarnes uppdiktade gudar, falska, grymma och tyranniska gudar, som fordrade

blifva försonade och tillfredsstälda genom blodsutgjutelse — — —. Hvarken i ängelns budskap till Maria eller i Jesu egen lära förekommer något om 'Guds grymma vrede, som fordrar ett blodigt offer, hvarigenom syndare skola frälsas från den eviga elden.' Spiritualismen har således en stor mission att fullgöra i verlden, och den består uti att upplysa menniskornas själar och föra dem ur mörkret.

"Emmellertid har den dagen randats, då krig och oenighet, fiendskap och sjelfviskhet skola upphöra, och då det skall vara frid på jorden och god vilja bland menniskorna. Andeverlden verkar för detta mål, som förr eller senare skall uppnås, och frid, kärlek och god vilja skola då vara allmänt rådande.

Vi måste här förstå att meningen är den att händelsen med Zakarias menas det var hur den egentliga kristna hushållningen tog sin början.

Om ni vill och kan fatta hvad godt är så är det icke af nöden att tro allt hvad som står i gamla testamentet; ty, "gamla testamentet är blott omhölje, och hvilken är väl den, som vågar säga, att detta omhölje icke är från Gud? Det är mera af nöden, att bruka bibeln rätt än att

söka utröna dess ursprung. Jag tror gamla testamentet vara gudomligt; det oaktadt kryper jag ur det, liksom en unge kryper ur ägget. när jag har uttömt dess näring." "Den lefvande lagen är något mer än en af Gud gifven regel. Denna lag är Gud sjelf, verkande genom oss såsom medium. Det är den lefvande Guden, icke den döda bokstafven, som tolkar Guds ord." "Vi behöfva en lefvande lag, som visar oss, hvilken stor tjenst bibeln har gjort, och huru man skall förvandla dess onda till godo, dess omyndighet till mogenhet, dess bitterhet till sötma."

"Den evangeliska kristendomen är full af sjelfviskhet, som visar sig deruti, att den påstår bibeln, sådan den blifvit stadfästad af parlamentet, vara den enda och slutliga uppenbarelse, som af Gud blifvit gifven åt menniskan, och att det i det tillkommande icke gifves någon frälsning från helvetet."

"Ingen större förvillelse kan tänkas än det antagandet, att bibeln innehåller all den kunskap om menniskan och det tillkommande, som är möjlig att erhålla. All kunskap skulle icke kunna inrymmas i all verldens böcker, och dessutom bör man märka, att heliga böcker och skrifter endast äro medel till ledning för forskaren under sökandet efter hemlig och spirituel kunskap.

KAPITEL IX.

Naturens Bok.

Om böcker anses hafva något högre eller öfvernaturligt värde, då drifver man vidskepelse och afguderi med dem. I den kommande tidens kyrka skall ingen tvingas att erkänna någon del af bibeln, hvaraf han icke kan göra bruk af. Naturens bok är den enda fullständigt inspirerade bok i universum, men ingen åläggeѕ att antaga någon del af den boken, så framt han ej kan göra sig gagn deraf — — —. Den nya religiônen påstår, att det finnes lika dyrbar sanning i andra religionssystem som i kristendomen. Den förkastar den partiska meningen, enligt hvilken Guds uppenbarelser voro inskränkta till den lilla del af slägtet, som var i besittning af de hebreiska skrifterna — — —. En ny bibel skrifves för hvarje dag och den meddelar större kunskap om de skapade tingen, än den man hittills egt. Den är ej i

strid med någon af de äldre skrifterna, men så mycket mer med presternas dogmatism, som med makt och myndighet tvingar sanningen på folk. I sjelfva verket måste hvarje menniska hafva sin egen bibel, vid hvars författande andra böcker kunna göra mycken tjenst."

"Religionen består icke i trosartiklar, icke i dyrkan af heliga skrifter, icke i vördnad för prester och tempel, icke i bugning och knäböjning, utan i uppenbarelse i vårt yttre lif af det gudomliga elementet i själen — — —. Den spirituela tron antager den omedelbara förnimmelsen såsom Guds röst i själen, och är följaktligen trovärdig i högsta grad, under det att materialisterna i kyrkorna och kapellen, eller de så kallade ortodoxa, äro i saknad af den rätta tron, och i stället lita på sina vigningar, sina materiela föremål, såsom biblar och heliga böcker m. m. Vi deremot, som lemnat förnimmelserna i vårt inre eller Gud i själen oinskränkt välde, blifva derigenom normala medium-personer, och på så sätt förökas den mediumkunskap, hvaraf vi på förhand äro i besittning. Godhetens och sanningens andar äro våra dagliga följeslagare, hvilka beständigt undervisa oss om allt, som länder oss till godo — — —. Denna själens utveckling blir

ett ljus för våra fötter, en ledare och rådgifvare under vår vandring, och genom den skall jorden till slut blifva välsignad, och då skall menniskan icke mer behöfva uthärda det svåra lidande, som nu är så mångas lott."

"Detta är det vigtigaste moment i verldshistorien, och en sådan välsignelserik tid har aldrig förut funnits."

Medium and Daybreak.

KAPITEL X.

Mediums beskaffenhet.

Det torde måhända tillåtas att här redogöra för läsaren huru dessa mediums äro beskaffade. "En mediums-person är en menniska som är så beskaffad, att hon gifver ifrån sin kropp en fin magnetism eller osynlig kraft, liknande den till magneten hörande, som drager till sig jern. Denno osynliga substans är den förenande länken mellan ande och materia, och den sätter den menskliga anden i stånd att så länge den är förenad med köttet, kontrolleras af den fysiska kroppen. De spirituela varelsernas kroppar äro konstituerade af ett ämne, liknande detta osynliga fludium, hvarigenom andarna, då de komma nära en mediums-person, sättas i stånd att förbinda sig med hans eller hennes magnetism, och på detta sätt verka de med sin vilja på materiela föremål

eller menskliga varelser. Föremålens rörelser, jemte andra påtagna fysiska fenomener, öfvertyga den mest härdade tviflare att det måste finnas något, som förorsakar rörelse; men uppenbarelserna blifva ej kvar."

Kraften utvecklar sig till en intelligens, som visar sig i en lämplig person och gifver underrättelse om sig sjelf — — —. Andarna materialisera sig sjelfva genom att från medium och andra personer draga elementen af en organism i ett prepareradt och gasformigt tillstånd. Vår föda förvandlas innan den blir kött och ben, och under processen antager den gasformig beskaffenhet. Detta gasformiga ämne draga andarne till sig och förena det med sin spirituella organism."

Huru detta tillgår, beskrifves på följande sätt:

"En gång då skalden Gerald Massey och Rev. Dr. Davies voro närvarande vid ett möte eller cirkel, att en ande uppenbarade sig för dem, nemligen såsom de tyckte, som en vanlig menniska, eller i menniskogestalt. Kort efter klockan åtta satt sällskapet, utgörande elfva personer, omkring ett rundt bord. Alla händerna bildade en lefvande kedja omkring bordet, och ljusen voro utsläckta. Snart märktes andarnes närvaro af åtskilliga

mottagliga eller mediumistiska personer, i det att de skälfde såsom af köld. Denna känsla förorsakades deraf, att andarne nödvändigt måste draga kraft från kropparne för att åstadkomma sina uppenbarelser. En väl sammansatt andecirkel är den, i hvilken alla de sittande utveckla en kraft, som är gynnande för de verkande andarnes syftemål. Åtskilliga seende mediums-personer, d. ä. sådana, som voro i besittning af clairvoyance, voro närvarande — — —. En qvinna af de närvarande såg flera andar vandra rundt omkring cirkeln och samla kraft från de sittandes kroppar samt drifva den i en massa vid medelpunkten af bordet. Snart började några af de närvarande märka öfver bordet en hvit dimma, som blef mer och mer tydlig, till dess en mensklig ljus gestalt sågs röra sig i midten deraf."*)

*) MEDIUM AND DAYBREAK.

"Liksom den helsobringande lifsprincipen förenar och bringar till en ömsesidig sympati alla delarna af den menskliga varelsen, under det att sjukdom framkallar söndring, så helar den helige ande, d. ä. de renade andarnes sfer, då han kommer till jorden genom preparerade menskliga agenter, nationernas sår, borttager sam-

hällenas skador, botar refvorna inom de moraliska områdena och helar de menskliga söndringarna."

"Vi veta med visshet, att några af de vigtigaste spirituella uppenbarelserna, som omtalas i bibeln förekommo i mörker — — —. Lika visst är det också, att apostlarna utöfvade sina helbregdagörande verk med samma kraft, som nu kallas magnetism."*)

*) MEDIUM AND DAYBREAK.

KAPITEL XI.

Olika andar.

En regnig höstmorgon, för några år sedan, då jag ämnade mig ut i köket, hörde jag fotsteg i korridoren, och som dörren stod halföppen kunde jag se ut åt det håll ljudet kom ifrån. Med detsamma såg jag en man inkomma helt ogedneradt, och som han såg på mig sade han: "Det är kallt i dag fru." Kallt! sade jag, kan ni frysa som är ande och lemnat materian? Som jag talte med honom satte han sig på en stol invid spisen, och med detsamma började följande samtal:

M.—"Jag ser ni är väl klädd i pels och varma kläder men det är endast symboler af de kläder ni hade i edra köttsdagar."

Anden.—"Detta förstår jag icke, ni säger att jag är ande, det kan icke vara så ty jag kan se eder och ni mig; hur är det möjligt då jag är ande?"

M.—"Ser ni icke något rundt mig som ni icke sett förr?"

Anden—"Jo jag ser ljusa moln, eller dylikt, rundt eder, samt ser jag riktiga ljusstrålar omkring eder, men detta kan jag icke begripa."

M.—"Jag vill för eder detta förklara, jag är hvad man kallar för medium, d. ä. en person som kan af andar gagnas såsom medlare mellan anden och menniskan, dessutom är jag ett sådant medium som kan både höra och se anden, ty det är icke alla medium-personer som kan se andar alltid ej heller höra dem och om ni detta vill förstå så är jag villig att närmare redogöra härför, och om ni så önskar kan ni blifva bättre underrättad af de andar som äro mina kontroll.

Här brast hans tålamod.

Anden—"Jag skall icke vidare besvära eder ty jag intresserar mig icke för hvad ni talar ty jag vill icke tro det. Adjö."

Här lemnade han mig och jag förmådde icke kalla honom inom min magnetiska ring längre. Sådant är förhållandet med anden då den lemnat köttet, såvidt den icke i sitt kött blifvit undervisad om andens exi-

stens efter döden. Hur många millioner af andar är det icke som vandrar in i evigheten med lite och ingen kännedom om att de är, då de lemnar köttet, just hvad de var i köttet. Vi kan icke lägga någon annan detta till last än de tusentals af prester och missionspredikanter, som inbillar menniskorna att Jesus skall frälsa dem då förvisso enhvar för sig sjelf, blifver sin egen frälsare. Och om sådant lärdes af dessa frälsande prester då i sanning, kunde man säga att de lärde folket Jesu lära och då kunde tillämpas frid på jorden och frid i himmelen ty en tro förkunnas. Men nu under dessa förhållanden förkunnas ett tusen och åttatiofyra slags tro och alla vandra de hand i hand emot allt hvad sanning är.

Här är en annan liten berättelse:

En dag då jag satt invid fönstret såg jag på gatan två andeväsenden komma spatserande å trottoaren, den äldsta af dem, såg mycket nedslagen och sorgsen ut, ledande vid handen en liten flicka — säkerligen moder och dotter. Jag kunde endast se hur de vandrade framåt gatan till något visst mål. Om denna moder, under tiden hon hade varit i sitt kött, hade blifvit lärd att anden existerade efter döden och att den vistades här på

jorden så länge hon icke förstod att rigta sina tankar högre, så förvisso hade hon icke nu vandrat så nedslagen och full af jordiska bekymmer, som nog kan ses af innehåll i denna bok är det icke alla som så vandra okunniga om det bättre är; men milliontals äro de som blifva vilseledda på grund af dogmer medan de innehar sitt kött, och får bära följderna derför då de lemnat stofthyddan.

KAPITEL XII.

Anden förlåter.

Att mången en ande önskar frid bland menniskorna, det har vi bibeln till bevis för, men dock är sådana berättelser, som denna jag nu vill omtala, för en och hvar som önskar ljus i det mörker som omgifver jordens beboare.

En afton, då vi, som vi ofta brukade när vi hade visit af bekanta, sätte oss i en ring för att erhålla meddelanden från andarna, såg jag först en röd filt sedan en dam sittande eller rättare liggande å den ena armen på denna filt. Jag försökte få reda på hvad hon ville, och fick till svar att en dam i cirkeln kände denna ande.

Och derpå beskref jag anden för de närvarande men först tycktes ingen villa igenkänna anden. Då vände anden sig emot en af damerna i cirkeln och sade: "Säg

henne att hon vet hvem jag är." Då erkände denna dam att hon för många år tillbaka var bosatt någonstädes i vestra delen af Nord Amerika. Och att denna dam och anden då voro vänner; men en dag hade andens moder tillrättavisat denna dam som då var helt ung, och som hon icke tyckte om detta, beslöt hon sig för att hämnas, hvilket tillgick sålunda:

En dag då båda flickorna, den nuvarande damen och anden, lekte på marken, kommo en del indianer och tog med sig denna flicka som nu uppenbarade sig som ande, och hon blef förd till deras höfding som skulle hafva henne som sin gemål då tiden var inne. Som ni nog kan förstå blef ett sökande utom och inom skogar och öfverallt efter denna flicka, men ingenstans var hon att finna. Och se här hämden. Denna nuvarande dam sade icke, föräldrarna till den försvunna flickan, att indianerna hade tagit henne, utan hade detta för sig sjelf, intill det nu blef upptäckt, och anden kom här för att förlåta denna qvinna för sin tysthet, och hvaröfver hon blef mycket glad då hon jemt hade haft förebråelser härför. Således blef denna så illa skymfade flicka, såsom ande, den andra damens frälsare i detta stycke.

Icke är det allenast på detta sätt vi kunna igenkänna våra bekanta och vänner, nej det är lika lätt för andar emellan att i andeverlden igenkänna hvarandra, ja hoppet att vi skola i den andra verlden igenkänna våra vänner, och hvilket vi spiritualister redan här känna en försmak af, bör vara af stort intresse för hvar och en; samt den glädje och frid som väntar hvarje uppriktigt sökande man och qvinna. Bibeln talar äfven om denna glädje, och hvarje medium kan med sitt lif, om så behöfves, intyga att så är. I liknelsen om Lasarus och den rike mannen, se vi att de två tydligen igenkände hvarandra i andra verlden. Detta var en liknelse af Jesus, hvilken var vår föresyn i goda exempel. Om vi icke igenkänna hvarandra der, skulle icke Jesus hafva sagt det. Paulus skref till tessalonerna: "Ty hvad är vårt hopp eller fröjd eller krona i vår Herre Jesu tillkommelse." (Hvilket menas vårt kommande till honom i hans rike och boning.) Det är fullkomligt säkert att Paulus icke hade väntat att med fröjd få återse dem som han hade undervisat i sanningen, om han icke hade vetat att han skulle känna igen dem. Det är antagligt att detta påstående skall möta många svårigheter. Vi tro fullkomligt att men-

niskorna skola få se sanningen. Må hvarje utaf Gud utsänd engel få undervisa menniskorna, att de icke låta sig bedragas, liksom fordomtidma hände med de vilseförda judarne, hvilkas prester inbillade dem, att afguden Beel åt allt hvad folket ditbar. Tusenden gå från jorden till andeverlden hvarje dag. Det gör ingenting till saken med afseende på deras ställning här på jorden; alla måste de, när de kallas, lemna kroppshyddan, och gå derpå till andarnes verld, i samma stund som de lemna här. Män, qvinnor, barn, vänner och bekanta, alla mötas de der. Antag att det icke vore någon möjlighet för vänner att vid första sammanträffandet i andeverlden igenkänna hvarandra, huru många år eller århundraden skola då förflyta, innan de börja igenkänna hvarandra? Tror du icke att anden har sina igenkänningstecken, såväl som kroppen; eller äro en menniskas karaktärsdrag uteslutande uttryckta i ögats, näsans och munnens form. Det är sant, att en menniskas ansigtsuttryck förråder vanligtvis en menniskas karaktär. Men tror du icke att anden bibehåller denna sin individualitet eller sina karaktäristiska drag, äfven sedan kroppen lagts i grafven. Jo, visserligen. De förhållanden under hvil-

ka menniskorna lefva i andeverlden, äro vidt skilda från förhållandena här på jorden, och vi skola äfven sjelfva blifva oss mycket olika mot hvad vi nu äro; men vi skola dock icke lemna ur sigte det sakförhållandet, att vi skola alltid bibehålla våra ursprungliga kännetecken och karaktärsdrag, hvarigenom vi skola åtskiljas från andra menniskor. Vi skola å andra sidan icke förklara vårt egentliga jag. Vi skola på så sätt blifva förändrade, att allt syndigt, lågt och föraktligt i vår natur och allt verldsligt skall vara försvunnet ifrån oss; men vi skola likväl vara de samma menniskorna. Job är fortfarande Job, Abraham har icke blifvit någon annan person. Moses, Petrus och Johannes äro samma personer som lefde under dessa namn, och när jag sjelf kommer in i andeverlden förblifver jag samma person fastän förbättrad. Du skall fortfarande äfven der blifva den du var här. Du kan vara förvissad om att Guds boning för sina andar icke är uppfylld af en hop väsenden, som icke hafva någon bestämd form eller karaktär, som framstå liksom de voro gjorda efter en och samma modell eller som äro enformigt lika som bänkarne i ett skolrum. Nej, vi skola alla bibehålla vår individualitet hela evigheten igenom;

vi skola sannolikt bibehålla grunddragen i vår karaktär, vår intellektuella smak, våra särskilda gåfvor och själsförmögenheter, endast med den skilnaden, att allt skall vara renadt och bragt i fullkomlig harmoni med Guds heliga lagar. När vi nödgas medgifva, att vi skola igenkänna våra bekanta i den andra verlden, så kommer nästa fråga: huru skall jag finna dem; finner jag dem genast eller efter en mycket lång tid? Min vän, eho du är, detta beror på dig sjelf hur du lefvat och hur dina vänner lefvat här. Att dessa, som redan inträdt i andeverlden, sysselsätta sig äfven nu med jordiska ting, är en sak som vi spiritualister med säkerhet veta. Det underbara sammanträffandet mellan Jesus, Moses och Elias på Förklaringsberget visar att de två sistnämda personerna hade med särskildt intresse följt de senaste händelserna i Jerusalem. Apostelen skref äfven följande anmärkningsvärda ord till ebreerna: "Efter vi nu hafva eller äro omgifna af en stor hop af vittnen, låt oss aflägga hvarje börda och den lätt snärjande synden. Kap. 12: 1—2. I föregående kapitlet säges oss tydligt, hvilka dessa vittnen voro; de utgjordes af Abel, Enok, Noak, Abraham, Isak, Jakob, Moses, Gideon, Samson och David, förut-

om alla andra, som trodde att Jesus kom för att förbättra och undervisa menniskorna, icke för att komma och hänga på korset och sedan låta folket lefva som de ville, bara de hade en prest som förkunnade om himmel och helvete, och fördömde dem som kunde bevisa hvad de trodde.

KAPITEL XIII.

Frågar och svar.

Ofta är det till stor förmån för menniskorna att erhålla direkta svar på framstälda frågor. Derför kan följande kanhända vara till någon upplysning.

Fråga: Vill ni godhetsfullt förklara skilnaden mellan clairvoyance, syner och drömmar, hvilka antyda eller visa händelser, hvilka senare inträffa?

Svar: Dessa äro olika slags af en och samma härledning.

Fråga: Ser clairvoyanten med de naturliga synorganen?

Svar: Clairvoyanten ser icke med de naturliga ögonen. Det är den andliga synen som i detta tillstånd blifver medveten om de yttre tingen.

Fråga: Kan en person medelst ett mediums till-

hjelp, erhålla meddelanden från en person som uppehåller sig på annan ort, samt läsa hvarje dennes tanke och beskrifva dens omgifning?

Svar: Ja, men med undantag af att läsa hvarje tanke. Vi tro icke att detta låter sig göra.

Fråga: Kan en magnetisör bringa en person i trance oaktadt denne befinner sig på längre afstånd från honom och oafsedt om personen icke har vetskap om hvar magnetisören befinner sig?

Svar: Ja, tusentals fall af detta slag kunna intyga det.

Fråga: Kan den person som på så sätt kommer under trance, höra magnetisören och dessa som befinna sig omkring honom?

Svar: Ja.

Fråga: Kunna alla menniskor blifva clairvoyanter?

Svar: De äro alla clairvoyanter, om de vilja eller ej. Hvarje menniska eger clairvoyancens gåfva. Dessa anlag kanske icke alltid utvecklas, men de äro alla det oaktadt i besittning af desamma.

Fråga: När en person lemnar kroppen och går till andeverlden, kan denna då genast se de dervarande andarne?

Svar: Naturligtvis; den ser nu uti sitt andliga tillstånd. Clairvoyance kan med rätta kallas sinnets teleskop. Det uppenbarar för det menskliga sinnet hvad det fysiska under vanliga omständigheter icke kunde se. Genom teleskopet kunna vi ju upptäcka aflägsna planeter. Ni visste icke att dessa existerade, om ni icke hade teleskopet. Med och genom clairvoyance kan menniskorna se andeväsenden och meddela sig med dem.

Fråga: Hafva clairvoyanter och medier fortfarande samma gåfvor och begagna sig af desamma äfven sedan de komma till andeverlden?

Svar: Ja, men dessa deras gåfvor blifva då mera utvecklade och stärkta.

Fråga: När en persons mediumskap är så utveckladt, att den, under det de fysiska ögonen äro slutna, kan se en hel mängd af sköna blommor, figurer, landskap och dylikt, allt detta i ett dunkelt ljus samt med oupphörligt förändrade scenerier, är det då den närvarande skyddsanden som åstadkommer dessa?

Svar: Detta klarseende är en högre grad af clairvoyance; den andliga fattningsgåfvan är så utvecklad,

att den erhåller kännedom om hvad som passerar rundt omkring, hvilka andra menniskor icke kunna se. Syner, ljud, färger och vibreringar förekomma i atmosferen omkring eder, men de äro omärkliga för de yttre sinnena. Den, hvilkens andliga förnimmelseförmåga är mycket utvecklad, erhåller kännedom om dessa. En sådan clairvoyant måste skyddas af sina andevänner, i annat fall kunna hvilka slag af andar som helst begagna sig af denna förmåga. Den kan äfven i många fall vara utvecklad och styrkt af de närvarande skyddsandarne. Vi påstå att hvarje individ är i besittning af ett sjette sinne, eller det som icke förmärkes i det fysiska lifvet, nemligen den immateriella förnimmelseförmågan.

* * *

Fråga: Hvilken bland de europeiska nationerna lofvar att först svara på englarnes kallelser och på hvilken plats å denna kontinent kommer spiritualismen att hastigast spridas?

Svar: Vi tro icke på någon hastig spridning af spiritualismen i något land i Europa. I Tyskland egnas studiet åt det metafysiska, hvilket är början af den andliga filosofien. Spiritualismen vinner sakta men säker framgång i detta rike. Tysklands medier besitta enligt

regeln såväl positiva som negativa egenskaper, de äro också derför mera förtroendefulla reflektorer af andarnas tankar och verld; de äro äfven mera andliga. Vi tro att Tyskland i det kommande skall erhålla många framstående och värdefulla missionärer för spiritualismen. Frankrike har många medier och många spiritualister, en stor del af dessa tillhör den lärdare och högre stående klassen af folket. Många af dessa göra dock icke mycket buller af sin kunskap om spiritualismen; andra återigen arbeta dock ifrigt för dess spridning. Italien, Spanien och andra europeiska länder, vinna äfven ständigt nya anhängare för spiritualismen. Hvarje land har sina medier, fenomen och lära. I Spanien har läran vunnit framgång. Skotland eger en mängd profeter och vise, och folket hyllar dessa andliga uppenbarelser, hvilka för århundraden förskönat dess historia. England står bland de främste af alla jordens nationer, i spridandet af spiritualismen. Dess medier utföra ett värdefullt arbete, både offentligt och enskildt, för lärans spridande. I Asien är spiritualismen i ständig tillväxt; den är dock der mera riktad åt äldre tiders ackultism, och kan icke till någon större grad jemföras med den nyare spi-

ritualismen. Afrika har äfvenså profeter och vise, och en mängd seancer hålles inom dess gränser för meddelande med andeverlden. När vi se den andens verkande makt öfver alla dessa menniskor och länder, se vi huru englarne med en lofvande eld vidrör menniskornas hjertan samt att sanningen nu sprides öfverallt. Ingenstädes på jorden har dock spiritualismen vunnit en så hastig spridning och utveckladt så många medier, som i Norra Amerika. Men der finnes också någonting otvunget och fritt i sjelfva atmosferen; under århundraden trampade de frie kopparfärgade menniskorna dess stränder och rodde i sina kanoter å dess vatten. I intet annat land på jorden är allting så gynnande för en hastig spridning af spiritualismen, som i Norra Amerika.

Fråga: Ett barn som dör då det endast är en dag gammalt, existerar detta i andeverlden?

Svar: Mer än detta; själen blifver då mera tydligt individualiserad och går framåt från denna tidpunkt genom kommande tider en individualiserad själ. Här är derföre ett storartadt och skönt studium för föräldrar att upptaga.

Fråga: Skulle den kontrollerande anden vilja be-

skrifva början af ett barns lif i andeverlden?

Svar: Ett barn inträder i andeverlden på samma plan af beroende som i detta lifvet, och erhåller der den hjelp och kärleksfulla omsorg som har till afsigt att frambringa själens knopp och blommor. Barn äro alltid välkomna hos oss. I sanning; himlen vore icke en fullständig himmel förutan dem; när ni fäller dem från föräldrastammen här och de äro omplanterade der, anar ni icke huru mycken glädje ni bereder änglarne. Under det edra tårar falla, sjunges ett välkommen der. Dessa förlorade små, utsända på andelifvets stora ocean, blifva kärleksfullt vårdade af andeföräldrar i detta själens sköna fädernesland. De föras till angenäma hem, undervisas der om sitt jordiska hem, och tillåtas aldrig att glömma sina jordiska föräldrar och erhålla den undervisning och de kunskaper som tillhöra en fullkomlig ängel.

Fråga: Uppväxer andekroppen från och genom den fysiska? Och om så är förhållandet, huru är det då möjligt för ett barn, som är födt utan händer, armar eller någon annan lem, att få dessa lemmar ersatta i andeverlden?

Svar: Den andliga kroppen är aldrig stympad. Om

den fysiska kroppen förlorar en lem, skadar det icke den andliga.

Fråga: Vi erhålla ofta budskap från barn, hvilka tala om sina nuvarande hem. De säga vanligtvis att det är skönt och att de bo hos någon af sina slägtingar, som äro der. Skulle ni kunna beskrifva ett andarnes barn, dess omgifning, nöjen och sysselsättningar samt gifva oss en idee om dess läge?

Svar: Nej; ni kan lika väl bedja oss beskrifva Gud. De andliga tingen måste andligen förstås. Det är nödvändigt om jag skall gifva en beskrifning måste jag gifva en verklig sådan, eller också ingen alls. Jag kan icke göra detta. Jag kan endast säga så mycket som andra sagt, genom att förklara att dessa hem äro sköna samt att de äro fullkomliga verkligheter, att der äro boningar omgifna med en herrlig natur — träd, blommor, lundar och vatten. Allt det som fordras för att försköna ett jordens hem, är äfven nödvändigt i andeverlden, men ändock stå dessa andehem så långt öfver de jordiska i skönhet, att det skulle vara omöjligt att gifva eder en fullkomlig beskrifning af desamma. Ingen har kunnat göra det, och ingen kan det.

Fråga: Barn som dö och lemna afhållna föräldrar, syskon och allt som är kärt för dem, känna de sig lyckliga i andeverlden?

Svar: Ja, det är naturligt för barnen att känna sig lyckliga under nästan alla omständigheter.

Fråga: Är det icke onaturligt när en ung menniska dör? Och äro icke dessa som lefva till en mognare ålder samt genomgått jordlifvets pröfningar, mera beredda för det nästa?

Svar: Jag kan knappast säga att det är något onaturligt när en ung menniska dör; men jag kan äfven säga att det är bättre att få stanna och erhålla fullständig kännedom om jordelifvet.

Fråga: Samlas medlemmarne af en familj tillsammans i andeverlden, och hafva de der samma kärlek och respekt för hvarandra, som de hade i jordelifvet?

Svar: Ja, det göra de visserligen, men det får icke glömmas, att det finnes flera familjer, som icke hafva någon kärlek och respekt för hvarandra, än det är bland dessa som hafva det. Dessa som äro bundna med familjeband här endast genom lifvets kalla nödvändigheter, blifva åtskilda der. De som äro förenade af kärlek

och harmoni här, äro tillsammans der, och de förete sköna grupper i andeverlden, sådana som ni sällan finner på jorden.

Fråga: Om andarne igenkännas på deras ansigte, ålder, skapnad och annat, och våra ideer om skönhet förblifver detsamma, skulle det icke då vara bättre att få dö ung?

Svar: Knappast, sedan tillståndet i andeverlden är så vist inrättadt att ungdomen återvänder. Man måste förstå att det är den fysiska kroppen som blir gammal, icke den andliga. Den hinner till mognad men blir aldrig gammal. Derföre när ni lägger af den jordiska kroppshyddan, lägger ni på samma gång bort ålderns skröpligheter. Det är derföre i det hänseendet detsamma om ni dör ung eller gammal.

Fråga: Om till exempel ett barn efter en jordisk existens af några månader, kallas till andeverlden och der erhåller sin uppfostran och omsorg från en person till hvilken det icke står i det minsta jordiska slägtförhållande, och en tidrymd af femtio år eller mera förflyter innan föräldrarne sluta sitt jordiska lopp, mötas då dessa föräldrar och detta barn såsom sådana? Och känner sig då

denne ande manad att öfvergifva dessa kärleksfulla vårdare som han under denna långa tid haft, och slita de innerliga band, som helt naturligt under denna tidrymd uppstått?

Svar: Ett barn som lefvat på jorden några månader och sedan kallas till andesfererna, bibehåller sin kärlek och tillgifvenhet för sina jordiska föräldrar. Denna tillgifvenhet förorsakar föräldrarnes innerliga längtan efter dens närvaro som lemnat kroppshyddan, och denna fortsatta ömsesidiga tillgifvenhet drager anden tillbaka genom denna deras sinnens sympati och innerlighet och från denna utströmmar så att säga en magnetisk ama, genom hvilket anden återvänder till sitt jordiska hem. Under sådana förhållanden uppstår en liknande hängifvenhet i den hädangångnes hjerta hvilken fortfar att bibehållas genom de jordiska föräldrarnes tillgifvenhet. Oaktadt tidens framåtskridande, år komma och gå, fortsätter barnet att besöka det jordiska hemmet, kommer i beröring med sina föräldrar och fortfar att mottaga deras tillgifvenhet. Derför när föräldrarne lemna det jordiska, igenkänna de sitt barn och detsamma igenkänner sina föräldrar samt skänker dem den kärlek och

respekt som det är skyldigt, och hvilket äfven föräldrarne göra, så snart de förstå andeverldens lagar. Efter att tidigt hafva blifvit förflyttad till andarnes verld och der erhållit föräldrar eller ledsagare, som få i uppdrag att gifva akt på deras handlingar samt att hos detsamma uppväcka den skönaste och ädlaste tillvaros egenskaper, omgifva det med de heligaste och renaste intryck, för att på så sätt erhålla en själ passande att pryda den högsta sfer af tillvaro. Detta barn fattar en innerlig kärlek och tillgifvenhet för sina beskyddare, hvilket äfven är ömsesidigt och hvilken ingen förändring kan rubba, emedan det är andlig kärlek och sådan kan icke förgås. De jordiska föräldrarne bibehålla det oaktadt den förnämsta platsen i barnens hjertan. Den andliga kärleken och den andliga sympatien försvagar aldrig, utan allt efter som anden tillväxer i kunskaper och visdom tillväxer äfven kärleken och liksom en skön flod öfverflyter och lyckliggör alla de hjertan genom hvilket det kommer i beröring.

Fråga: I sin bok "Philosophy of Creation" säger Thomas Paine: "När de som dö i barndomen inträda i andeverlden, fortfar deras andekropp att vara som ett

barns; dess förstånd utvecklas, men dess kropp växer icke." På ett annat ställe säger han: "Menniskan är i besittning af en odödlig beståndsdel, eller en beståndsdel som kallas ande." Vidare: "Anden är helt simpelt en substans, men så upphöjd och förfinad att denna är omärklig för det menskliga sinnet." Var god och förklara dessa uppgifter.

Svar: Om Thomas Paine komme till eder i dag, skulle han otvifvelaktigt förändra sina uppgifter. Återvändande andar säga alltid, att ett barn som kommer till andeverlden icke blifver hämmad i växten, utan det genomgår stadierna af barndom och ungdom till mandom; det vinner kunskaper, vinner begrepp om det rätta och sanna, vinner erfarenheter och visdom. Vi hafva aldrig sett ett tillfälle, hvarest ett barn som kommit till andeverlden, förblifvit ett sådant; det är stridande emot allt det föregående, och i sanning, vi äro förvissade om att ingen intelligent ande återvänder till eder och gifver eder sådana ideer.

KAPITEL XIV.

Tankeöfverföring.

Mycket försiggår emellan andar och menniskor som menniskorna icke har reda på, så försiggår också mycket menniskorna emellan som de icke har reda på. Vi har för exempel, tanke-öfverföring (telepati). Detta sköna studium är föga kändt af menniskorna i dessa dagar. För icke så länge sedan skref en engelsk officer hem till London om bergsfolken i Judeens trakter med hvilka England då krigade, att han kunde icke förstå sig på dessa folk, ty då han bröt upp från en plats och ämnade sig till en annan, så hade de, på den plats han ämnade sig reda på hans kommande innan något hade kunnat sändas. Han påstår i sin skrifvelse att dessa folk befattade sig med tankekastning. För att förstå dessa

andliga egenskaper hos menniskan vill jag hänvisa till följande:

Professor William Crookes, hvilken gjorde Roentgens upptäckt af X-ljuset till en möjlighet, har genom sitt öppna erkännande af det psysiska gjort telepatien populär. Hans tal öfver dessa ämnen inför Psychical Research-föreningen i London, har förorsakat en stark rörelse bland vetenskapsmännen.

En korrespondent till "London Journal" hade nyligen en interview med prof. Crookes hvarvid han framstälde till honom följande fråga: "Anser ni att möjligheten af tanke-öfverföring har med vetenskapen bevisats?" "Utan allt tvifvel," svarade prof. Crookes, "den är lika verklig som den elektriska telegrafen." "Men finnes några andra bevis derför än de hvilka offentliggjorts af Psychical Research-föreningen?"--"Ja," svarade prof. C., "det finnes hundratals andra tillfällen vid hvilka budskap delgifvits genom tanken. Till ex. en ung dam kom till London från Skottland och hade glömt medtaga sina damskor. Hon bad då sin syster i tanken att sända dem, hvilket äfven skedde."—"Det kunde ej vara någon ovanligare händelse," invände korresponden-

ten, "ty då systern såg de qvarglömda skorna, var helt naturligt att hon skulle sända dem."—"Ja," medgaf prof. C., "denna enda händelse kunde ingenting bevisa, men der äro hundratals andra. Dessa systrar hade under flera år meddelat sig med hvarandra på detta sätt, då de varit långt åtskilda."—"Det syntes ganska tydligt," säger korrespondenten, "att oaktadt prof. Crookes är en uppriktig entusiast, synes han dock frukta för att blifva ansedd för lättrogen. Dock hans namn är aktadt, och det synes som om hans ideer skulle vinna spridning."

Längre afstånd och andra materiela hinder kunna ej förhindra tanke-öfverföring. Crookes påstår äfven att lefvande personer kunna, fastän långt skilda åt, visa sig för hvarandra. Hvarför skulle icke då en ande kunna så mycket bättre visa sig? Medeltidens berättelser om öfvernaturliga händelser synas vara baserade å samma grunder som de hvilka antagits och observerats af Psychical Research-föreningen. Sålunda finner vår tids vetenskap sanningsenlighet i det hvilket förr af verlden betraktades som barnslig vidskepelse. Ingen vetenskapsman kunde gifva större vigt åt ett sådant erkännande än prof. Crookes. Han är nu 65 år gammal samt

utnämdes 1854 till superintendent öfver Radchiffeobservatoriet i Oxford. År 1861 upptäckte han metallen thallium och 1865 sodium amalgamation-processen, för skiljande af guld och silfver ur malmen. Han gjorde utkasten till radiometern och otheoskopet, för hvilket han erhöll hedersutmärkelse från franska vetenskapsakademien. Prof. Crookes har utarbetat en teori för tankeöfverföring.

Psychical Research-föreningen räknar äfven en afdelning inom Förenta Staterna och hvars ordförande är prof. S. H. Hyslop, professor vid Columbia-universitetet. Han säger angående detta ämne: "Enligt min åsigt finnes det intet tvifvel om möjligheten af tankeöfverföring eller telepati. Jag har sjelf gjort några experimenter i denna rigtning. För några år sedan besökte jag en spiritist, hvilkens påståenden jag önskade undersöka, samt yttrade att jag önskade utföra några experimenter. En ung man närvarande satte sig med ryggen vänd mot mig, hvarunder jag ritade å ett stycke papper en triangel och cirkel, hvilket flera personer åsågo, samt frågade honom om han kunde se hvad som ritats. Efter en kort stund svarade han: "En triangel,

öfver hvilken är en cirkel." Derefter ritade jag två sidor af en triangel samt ett plus-tecken. Han sade sig se de två triangelsidorna men ej tecknet.

För närvarande finnas många svårlösta problem rörande telepatien hvilka endast kunna lösas af spiritismen. Ett medium omnämner t. ex. flera händelser rörande eder sjelf, af hvilka hvar och en endast äro kända af kanhända ett par vidt åtskilda och fjerran boende vänner, men alltsammans var kanske kändt af en afliden vän. Sådant var förhållandet med de experimenter som utfördes med Mrs. Piper. Är det rättare att tro att hon erhöll sina underrättelser medelst telepati från de fjerran boende vännerna, än från den aflidne vännen?

Då telepatiska meddelanden mellan de lefvande blifver ett allmänt erkändt faktum, blifver naturligtvis svårare att söka bortförklara att de s. k. döda meddela sig med de lefvande."

I "Thought, Tranceference and Aparitions" af Frederick Podmore, återfinnas en mängd experimenter utförda efter stränga vetenskapliga regler af Psychical Research-föreningen. Det hufvudsakligaste vid ett experiment är att en person söker meddela sig med den andre

utan några af de nu använda medlen. M. Malcolm Guthrie i Liverpool gjorde 457 experimenter, 237 af dessa lyckades fullständigt, 70 gaf inga resultat, 82 voro delvis lyckade och 68 missförstodos. Herr Schmoll och M. Mobire i Paris har utfördt flera intressanta experimenter. Först satt den som skulle mottaga ett tankemeddelande med förbundna ögon och ryggen vänd åt den som utsände detsamma. Sedan gick den sednare in i ett annat rum medan den förra utförde ett experiment. En af sällskapet ritade en katt, hvilket sex vittnen åsågo. Mlle. Jane, hvilken befunnit sig i ett annat rum inkom nu och utan att se ritningen sade: "Jag ser ritad en katts hufvud." Många liknande experimenter gjordes.

Då en person är hypnotiserad är han långt känsligare för tankemeddelanden. Dr. A. A. Liebault i Paris nämner bland en mängd andra fall, då han vid ett tillfälle hypnotiserade en ung dam samt skref å ett stycke papper: "Då ni uppvaknar, mademoiselle, skall eder svarta hatt vara förvandlad till röd." Detta visade han till sex personer, men den hypnotiserade kunde ej se det. Hon uppvaknade, och genast anmärkte hon att hennes hatt hade blifvit utbytt mot en röd. Dr. A. Gibotteau näm-

ner ett experiment: "Mme. P. klagade öfver hufvudvärk. Jag lade mina händer å hennes hufvud och om en kort stund befann hon sig i en lätt hypnotisk sömn. Utan att söka försätta henne i en djupare trance sökte jag i stället öfverföra till henne en känsla af lugn och välbefinnande, och att i första hand se till att jag sjelf befann mig i detta tillstånd. Jag förestälde mig se ett vatten och ett landskap öfvergjutet af solljus. "Jag känner mig bättre," sade hon," så frisk luften är." Jag inbillade mig derefter promenera längs Boulevard St. Michel i ett lätt duggregn. Jag såg de brådskande menniskorna och paraplyerna. "Huru egendomligt detta synes," sade Mme. P., "jag synes nu befinna mig vid hörnet af Boulevard St. Michel och Rue des Ecoles, utanför Cafe Vachette (just den plats jag föreställt mig); det regnar; en mängd menniskor, och alla skynda framåt. De gå alla uppåt gatan och jag går med dem. Luften är mycket uppfriskande. Den gifver mig en angenäm styrkande känsla." Derpå uppvaknade hon. Låt mig tillägga att detta inträffade ute i landsorten. Jag hade ej besökt Paris på flera månader, Mme. P. ej på flera år. Detta ämne hade ej förekommit i vår konservation samma dag.

Dr. Blair Thaw och hr. M. H. Wyatt i New York hafva sedan flera år tillbaka gjort många intressanta experimenter med telepatien.

Under den stora utställningen i Chicago 1893, bevistade en hr. Z. från Boston äfvenså densamma. Denne hr. Z. hade i Boston en faster, hvilken ofta tänkte på den bortvarande och hvilken angenäm tid han skulle tillbringa. På aftonen den 15 Augusti, då fru A. befann sig i kyrkan, försjönk hon under predikan helt oförmodadt i en slags slummer och kände sig förflyttad till utställningsplatsen i Chicago. Det var då något efter klockan 8 i Boston och sålunda närmare klockan 7 i Chicago, då den elektriska illumineringen i byggnaderna och parkerna just börjat. Denna dam satt här, omkring ett tusen engelska mil borta, och såg huru byggnaderna en efter en, började stråla i ett haf af ljus, tills slutligen hela platsen företedde en förtrollande anblick. Ibland all denna härlighet såg hon sin brorson promenera, i sällskap med två andra unga män; till den ene af desse hörde hon honom plötsligt säga: "Oh, Alfred, hvad jag önskar att min faster vore här, så att hon kunde se allt detta." Ett par dagar sednare erhöll fru A. ett intressant

bref från hr. Z. i hvilket han utförligt beskref utställningen, äfvenså den hänförande illumineringen på aftonen den 15 Augusti; "jag sade då till den ene i mitt sällskap," skref han, "oh, Alfred, hvad jag önskar att min faster vore här, så hon kunde se allt detta" och då jag sagt detta, tycktes det mig som om ni befann er i min närhet, och fortsatte i vårt sällskap omkring tio minuter." Några dagar sednare tyckte sig samma dam i tanken höra följande ord från sin brorson, hvilken då ämnade lemna Chicago: Vänta mig icke förr än nästa Torsdagsqväll efter klockan nio, emedan jag beslutat att gå med ett sednare tåg än jag tänkte, då jag sist skref. Två dagar sednare erhöll fru A. ett brefkort från sin brorson, å hvilket var skrifvet precis samma ord som det ofvanstående. Hvad han hade att meddela nådde henne i tanken i Boston, under det han skref detsamma i Chicago.

Hur mycket mera behöfs för att kunna tro på spiritualismen. Om man frågar en Metodist, Baptist eller någon annan af de ortodoxtroende kyrkomedlemmarne, hvarför tror du en sådan dogm? Så i allra flesta fall lyder svaret, o, jag måste tillhöra någonstans. En och annan kan ju kramma fram att Jesus har frälst dem, men när det skall bevisas äro de utan sådant, åtminstone hvad bibeln beträffar.

KAPITEL XV.

Hvarför är jag Spiritualist.

Men om någon frågar hvarför är du spiritualist. Så kommer svaret, för det jag fått direkta bevis på att andarna kunna meddela sig med oss. Bibeln gifver sådana säkra stöd härför. Vi har knappast en lärd man eller qvinna med mindre de tro på spiritualismen. Detta på den grund, att bevisen äro så påtagliga att de med deras vetenskap måste tro.

Men så har också mångfaldiga nyttiga och onyttiga upptäckter blifvit gjorda af de som voro i stånd att hörsamma anden. Det är bevisligt att John Erickson hade ett kabinett hvarest han såg de ritningar som han sedan fullfärdade och utlemnade till allmänt bruk. Ja snart sagt alla och en hvar af de uppfinnare som historien omtalar var i beröring med andar. Man har trott att Jesus

från Nazareth var en olärd man, då han uppträdde för Judarna vid 30 års ålder, men detta kan bevisas att så icke var förhållandet, ty, enligt Judarnes tro, fans å den tiden ingen plats hvarest en högre skola kunde uppnås än den i Egypten, och här påstås det att Jesus var från sina gossår till den tid han uppenbarade sig i Jerusalem. Ett annat bevis är detta att enligt lagarna i Judeen fingo inga uppträda som lärare i deras synagoger utan de voro prestvigda, och detta till och med af någon viss profet. Vi kunna hänvända till bibeln äfven härom, många bevis äro allaredan anförda ur bibeln, men några torde dock vara nödvändiga att hänvisa till äfven här. Läs 2dra Mose. 28 kapitel, och läs det noga, och så gifvas en befallning att detta tillvägagående skulle vara för all evighet ibland Judarna, så har också varit förhållandet. 3 Mose. 8: 12 med följande gifver ett annat bevis härför. Nykterheten hörde så att säga till deras prestdrägt, läs 3 Mose. 10: 9. Ebreerskrifvaren säger härom sålunda: Ty hvarje öfversteprest på samma gång han tages bland menniskorna, tillsättes för Gud, på det han skall frambära gåfvor och offer för synder. Såsom den der kan varkunna sig äfven dem, som äro okunniga och vilse-

farande, alldenstund han ock sjelf är behäftad med svaghet. Och ingen tager sig sjelf denna heder, utan allenast den som blifver kallad af Gud liksom Aaron. Så gjorde icke heller Kristus sig sjelf härlig för att blifva öfversteprest. Såsom han ock på ett annat ställe säger: Du är en prest till evig tid efter Melchisedeks sätt; Ebreerbrefvet 5 kap. och 7: 14—17.

Men i våra dagar skall det vara vin åt enhvar som för framtiden önskar vara något så nära en god menniska. Detta ingjutes i barnen vid 14 och 15 års ålder och sedan fortsättes. Ja det är en god sak om bara presten i dessa tider är nykter då han går på predikstolen. Men någon vill säga att anden skall gifva oss i mun hvad vi skola säga till folket. Detta är fullkomligt sannt men kan det ske med mindre än en person är medium? Ja än mer, den måste vara hänryckningsmedium (trance medium), för att kunna blifva brukad af anden att tala till församlingen. Men just här kommer lärdom (vetenskap) till stor nytta, ty då en lärd ande vill frambringa genom sitt medium någon hög vetenskap, så är det af stor vigt att detta medium har anlag för just sådant. Det förhåller sig med detta på samma sätt som med en god

musikant. Då han skall spela önskar han ett godt instrument och det hela blifver godt utfördt. Men om ett piano vore så inrättadt att endast 3 eller fyra slags nummer kunde spelas å detsamma och den spelande önskade spela något helt nytt så vore det en omöjlighet. Så äfven här, innan en ande kan utföra hvad den vill så måste mediumet hafva afstått från de gamla dogmerna.

Paulus var en lärd man men han måste afstå från sina ideer, innan han blef duglig för det arbete anden önskade hafva honom till. Han var ett medium men visste icke detta, förrän han helt oförmodadt fick höra Jesu röst och se honom sjelf. Apg. 9: 1—7. Det fanns då såväl som nu framstående män som omhuldade den andliga läran. Nicodemus, John 3 kap., och den mägtige hofmannen Apg. 8: 27, voro båda lärda och framstående män. Och om de icke sjelf varit i stånd att direkt meddela sig med anden så hade de mediums som de kunde bruka för detta ändamål; Jesus för Nicodemus och Phillipus för hofmannen, Petrus för Kornelius och Paulus för de lärde i Athen o. s. v. För att icke tala om alla de mediums i forna tider före de uppräknade, som betjenade konungar och höfvitsmän med deras tester. Tusentals äro de namn

som fram till våra dagar hafva utgjort så att säga sjelfva porten för vetenskapen genom hvilka menniskorna mer och mer blifvit frigjorda från dogmatismens fjettrar, och i dag står denna andliga vetenskap såsom ett högt och säkert berg med ett antal anhängare af 75,000,000 medlemmar från alla trossamfund och från alla klasser och folkslag. Och snart kan ni säga halleluja, segern är vår, ty lögnens predikanter måste mer och mer afsäga sig orthodoxiens läror, och ikläda sig sanningens klädnad och öfvergå till spiritualismens läger, och då skall dessa tecken efterfölja; i mitt namn skola de utdrifva onda andar, de skola tala med nya tungomål, de skola taga uti ormar och om de dricka något dödligt, skall det icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola blifva friska. Marcus 16: 17, 18.

Om kyrkan i allmänhet eger dessa gåfvor då är den sänd af Gud, och då kan man tillägga, den som hör eder hör mig, och den som förkastar eder han förkastar mig; men den som förkastar mig han förkastar honom som mig sändt hafver. Luk. 10: 16. Men återigen mina kära kyrkomedlemmar, hur kan ni försvara eder med följande. De sjuttio återvände med glädje och sade:

"Herre, äfven de onda andarna äro oss underdåniga. (vers 17). Märk här att de sjuttio hade gjort alla de sorters underverk som Jesus, men ett förvånade dem och det var att de kunde utdrifva onda andar, och detta komme de att särskildt vilja låta sin mästare veta. Om nu i dag de orthodoxiska presterna hafva denna förmåga, hur är det då fatt att så många blifva besatta af onda andar genom deras väckelsepredikningar och sedan afföras till sådana institut hvarest de förvaras såsom galna; men om spiritualisterna tillåtos att gå till dessa anstalter för att befria de sjuka, så förvisso skulle bra många komma ut derifrån som kanhända annars aldrig blifvit befriade från sin sjukdom. Men hvem är det som är skulden till att detta icke får ske? jo, de som kalla sig för kristna. Men det fans på Jesu tid också sådana motståndare och just dessa var det som korsfäste frihetskämpen.

Det var de skriftlärde och öfverste presterna som ropade "korsfäst," nej, de gingo tillväga på ett finare sätt, de höllo hemliga sammankomster, och här beslutade de att inbilla massorna en lögn och få dem uppretade mot deras motståndare, Jesus. Och sedan kunde de

säga likt Pilatus, "vi tvår våra händer ty vi äro oskyldiga till denne mannens död." Men i dessa dagar säga de, "låt oss förhindra ungdomen att vara medlemmar å hemliga föreningar, ty de lära sig der att inse det vi prester endast håller dem i okunnighet om menniskans frihet."

Derför låt oss bilda en förening som skall hafva till sitt syftermål att motarbeta alla hemliga orders och föreningar. Men säger en förståndig hustru till en af dessa anti-prester, "du vet ju att goodtemplarne hjelpa oss en god del att moralisera menniskorna, icke vill du väl arbeta mot dem?" "Jo, ser du min lilla fru, om menniskorna upphöra att supa, så upphöra en hel mängd med brott af alla slag, och då få vi ingen att frälsa och då taga de sina barn ifrån våra söndagsskolor och sända dem till deras barntempel, och på detta sätt skulle ju all orthodoxi upphöra och vi blifva utan bröd.

Så der ungefär är deras tanke om menniskans väl och ve. Men nu har de fått en annan fiende att slåss med, och det är Spiritualismen. Ja, sade man för några år tillbaka, låt dem vara, de försvinna snart, ty det kan icke bestå. Men ack, det består och kommer att bestå och allt annat måste försvinna, ty de äro grunda-

de på klippan. Skall någon af dessa prelater tro på läran om andarna så fordra de endast storartade bevis och i sin inbillning gå de så långt att för exempel, Paulus och Petri ande skall visa sig för dem, fastän de icke alls tro härpå utan endast ha ondt i sinnet emot andar och andebekännare. Men till sådana sade Jesus, skulle intet annat tecken gifvas än profeten Jonas' tecken, ty liksom Jonas var för Nineviterna ett tecken, så skall ock menniskosonen för detta slägte. Och i sådana fall må tillämpas, men ve eder, I fariseer, ty I gifven tionde af mynto och ruta och allehanda trädsgårdsväxter, och domen och Guds kärlek gån I förbi. Det sednare måste man göra, och det förra icke underlåta. Ve eder, I fariseer! Ty I älsken främsta platsen i synagogorna och helsningarna på torgen. Ve eder, I skriftlärde, fariseer och skrymtare! Ty I ären såsom de osynliga grifter, öfver hvilka menniskorna gå utan att veta det. Luk. 11: 42—44.

Huru dåligt detta än ljuder i deras öron det angår, så är det dock, enligt skriften, uttaladt af Jesus, och då må det väl smaka bra. Mångfaldiga äro de arma menniskor, som genom de orthodoxiska religionerna lidit brist på allt som är till menniskans nödtorft, ty det är genom

dessa religioner som de nuvarande tvångslagarne hafva kommit till stånd, och då man säger emot detta så har man genast lagkarlarna på sig och säger: mästare, du skymfar äfven oss då du säger detta. Men Jesus brydde sig föga om de lagkloke, utan sade: Ve äfven eder, I lagkloke, ty I betyngen menniskorna med odrägliga bördor, och sjelfva rören I icke vid bördorna med ett enda finger. Ve eder, ty I uppbyggen profeternas grifter, men edra fäder dödade dem, så bevittnen och godkännen I ju eder fäders gerningar; ty de dödade dem och I uppbyggen deras grifter. Luk. 11: 46—48. När nu bibeln så talar, hvad skall man då försvara sig med, det kan omöjligt blifva med goda och kraftiga gerningar. Men de gerningar som bibeln omtalar och spiritualisterna ha, icke fins hos dessa höga herrar inom kyrkan. De hafva en tro, säger ni. Ja det gagnar dem icke, säger Jakob, ty tro utan gerningar är död. Jakob 2: 14—20. Här menas utan tvifvel sådana gerningar som Jesus utlofvade. Låt oss vara förnuftiga och icke bortkasta en så härlig lära, ty förr eller senare måste enhvar komma till en tro om det skall blifva frid och endrägt på jorden.

KAPITEL XVI.

Förflyttad upp till planeterna och ned i jordens sköte.

När man kommer i beröring med Gud, så är man i stånd att se mycket härligt och skönt. Jag vill nu sysselsätta eder en stund igen med en syn eller som det rätteligen borde kallas, uppenbarelse.

En dag syntes det mig som om jag plötsligt blifvit förflyttad till en af planeterna. Jag vet icke namnet på densamma. Det första som der visades mig var en väg, hvit som den renaste snö samt tillika så glatt och slät som en ren spegelklar is. Jag tvekade att beträda densamma, men just då hörde jag en röst säga: "Var icke rädd, du faller ej." Detta tilltal förvånade mig, ty rösten var klar och tydlig, men jag såg ingen. Jag van-

drade då framåt och när jag tillryggalagt ett godt stycke väg, såg jag en ande stå vid min sida. Han pekade med ena handen och då jag såg deråt visades ytterligare en väg, mindre än den första och med en alle af höga blomsterrankor. Dessa blommor syntes täfla i skönhet och prakt. Som jag stod försänkt i förundran öfver dessa vackra blommor, visades för mig en hvit ovanligt hög grind, och som jag tänkte för mig sjelf att denna nog var igenlåst, öppnades den samtidigt, som det syntes af sig sjelf. Derinnanför syntes stora träd med förunderliga grenar, hvilka hängde nedåt; de hade egendomliga blad och i trädens toppar växte olika slag af frukter. Under betraktandet häraf såg jag plötsligt innesluten i en ring af fruktbärande träd. Jag önskade att få smaka frukterna och just som jag utsträckte handen efter en af dem hördes en röst säga: "Vänta litet," hvarpå visades mig ett stort snöhvitt bord, betäckt med en vacker hvit duk. Derpå lågo frukter i radvis, hvarje rad hade sitt slag. En del af dem voro små som vattendroppar samt klara som kristall. Många andar voro närvarande hvilka åto af frukterna, äfven jag blef bjuden af desamma, samt visad af hvilken frukt jag skulle få taga, det var af

de minsta frukterna, och hvilka smakade såsom ett kraftgifvande vatten med en ovanlig ren och fin smak. Tillsammans tre fruktperlor gafs mig, men då jag anhöll om flere nekades det mig, inga flere kunde gifvas mig nu, sades det, ty jag hade först ett uppdrag att utföra å planeten jorden. Två andar närmade sig nu, den ene var iklädd en mantel hvilken räckte från hufvudet ned till fötterna, äfven hufvudbonaden vidhängde vid densamma. Om midjan var en gyllene gördel, å den ena af ändarne från densamma lästes orden: "Frid, kärlek." Han hade hög panna, stora milda ögon och drag. En fast bestämd karaktär var preglad i hans anlete. Håret var svart, långt och lockigt. Den andra anden var en qvinna. Hon var iklädd en slags fin hvit tyllklädning med ett bredt sidenband om midjan. Hon syntes ung men hade dock silfverhvitt hår, hvilket gaf åt henne ett egendomligt utseende. Under det jag betraktade damen syntes den andre anden hålla i sin hand en silfverskål uti hvilken lågo de förut omnämda små frukterna. Han vände sig till mig sägande: "Min vän, kom och följ mig," hvarvid han visade ett leende. Flere andra hade nu tillkommit, men det syntes som om denne var

den rådande. Han vände sig återigen till mig sägande: "Vi ämna föra dig tillbaka till jorden igen, hvarifrån du kom, eller vi hemtade dig, samt der visa dig vårt mödosamma arbete och ämna deltaga med dessa jordiska andar, som så ofta begrafvas tillika med sina kroppar, och af menniskorna tros vara döda, då de i sjelfva verket äro hvad vi kallar, skendöda. Anden har i sådana fall ej gifvits tid att ordentligt lemna kroppen på grund af ett allt för stort brådskande med begrafningen, hvilken ej borde försiggå förrän efter fjerde dagen." Han sade till mig ytterligare: "De tre fruktperlor som vi gåfvo dig skall gifva dig kraft att skåda vårt arbete, och om så behöfves skall du erhålla flera." Han tog mig derpå vid handen och förde mig ned mot jorden samt vidare ned i jordens sköte, i grafvarne. Här syntes en menniskas ande vara fjettrad vid sidan af sin kropp. Det var ett sorgligt skådespel att se huru han fruktlöst sökte frigöra sig ur sitt fängelse. De andar som följt mig kommo för att hjelpa denne ande. Jag kan ej i ord eller skrift förklara den ömhet, kärlek och saktmodighet som dessa goda andar visade. Jag försäkrar att bland menniskorna finnes ingenting i jemförelse dermed. Hela tiden iakt-

togs en fullkomlig andakt och villighet att hjelpa den lidande. Efter en stund framträdde den anden som bar silfverskålen med frukterna uti, och gaf af desamma till den fjettrade, hvilken genast syntes erhålla mera kraft. En af andarne vände sig till mig, sägande: "O, hvilket oförstånd som herskar här på denna jord. Om menniskorna lärde sig uppskatta anden mera än köttet skulle detta snart kunna afhjelpas, då skulle de aflägga all den hårdhet, hjertlösa grymhet som nu är rådande. Här finnes ju vittnen nog för dessa arma som vi skola hjelpa, hvilka af doktorer förklarats för döda. Dessa skola vi icke allenast hjelpa och styrka, utan jemväl lära om det gudomliga och rena som förbigås på denna jord, samt ledsaga dem till andra sferer hvarest irrläror och förvrängda ideer ej kunna inkomma." Den ande som bar skålen sade äfven att då han var på denna jord i sitt kött, funnos icke så många barnsliga läror som nu. Då hemtades mycken visdom direkt från andarne, hvilket hade tillföljd att mera harmoni var rådande." Den anden som var iklädd manteln sade till mig: "Du tankfulla vän, hvarför förvånar du dig så mycket öfver detta?" Till svar härå bad jag honom förklara för mig

huru det var möjligt att ej anden, då den blifvit begrafven med kroppen, ej kunde lösgöra sig från densamma. Härpå svarade han: "Denna stofthydda, hvilken varit andens boning, har nedlagts i mullen innan andelifstrådarne hafva utgått från densamma och insatts i den andliga kroppen, hvarpå visades mig många fina glänsande trådar, som voro sammanknippade mellan kroppen och anden. "Derföre att stofthyddan nedlades i jorden innan anden lemnat densamma, erfordras mera arbete och bistånd af dertill passande andar, att befria anden från kroppen. än hvad förhållandet blefve om icke de nedlagts i grafven förtidigt. För att undvika detta hade vi på den tiden då jag lefde här, en längre tid för att förvara kroppen. Vi frågade alltid våra i andlig visdom lärde samt profeter i detta hänseende: Hvad är månne den andliga visdomen på vår jord i våra dagar, och den andliga förståelsen af kärlek.

Hvad kan man väl skåda härligare än dessa goda och rengjorda andar, hvilka sträfvat efter att blifva iklädda sin fullkomlighet, och hvilka nu representera allt som är rent och godt. Sådana andar omstrålas af en glans som är härligare än solens. Denna glans förmå vi dock ej

skåda med våra lekamliga ögon, hvaraf vi lära att menniskans andliga ögon äro starkare än de lekamliga. En sådan glans fick jag i anden skåda, och deri syntes en otalig mängd andar vandra glada och förnöjda. En sådan lycka och glädje är åt enhvar beskärd som vill söka derefter. En sådan lycksalighet som här syntes vara rådande kan man ej blifva delaktig af med mindre man skaffar sig andlig visdom; denna kan ej fås af några andra än andarne direkt, och dessa direkte andliga undervisningar kunna ej fås hos något trossamfund mera än spiritualisterna. Derföre I som läsen dessa rader, söken och I skolen finna den rena andliga spis, hvilken medierna med andars hjelp äro så villiga att gifva till enhvar. Tröttnen ej, systrar och bröder, edert arbete skall en gång blifva krönt med samma glans som jag här omtalat, och äfven I skolen få deltaga i den härliga och underbara sång, som jag hörde dessa andar sjunga.

En af dessa väsenden jag här såg utförde å ett instrument den härligaste musik. Han var högrest, med stora, klara ögon och ovanligt långt hår och skägg; håret var glänsande hvitt och hängde i lockar ned åt axlarne. Denna intelligens vände sig till mig och sade: "Hit är

du förd för att visas huru andarne kunna nå det som är skönt och godt och blifva iklädda gudomens klädnad, för att sedan utföra stora verk å alla planeter, jorden äfven inberäknad.” Jag tänkte för mig sjelf: ack hvad menniskorna på jorden äro i stor okunnighet om all denna härlighet; det värsta är dock att de äro liknöjda om detsamma. De vilja gå sin egen väg efter inbillningar och dogmer, och fördömma dem som vilja gå efter andens ledning.

Den ande som jag förut har beskrifvit såg skarpt på mig under denna tankegång. Jag ville aflägsna mig, men på samma gång kändes det som om jag varit sluten inom ett slags band så att jag ej kunde gå. Efter en stunds stilla betraktande sade han till mig: “Min vän, jag ser hvad du tänkte på, och just så är det på jorden; den är djupt sjunken i allehanda lågheter, men vi skola rengöra den så att den blir så som den var innan dessa blodtörstiga funnos till, som af mången tros vara heliga män, då frid var rådande menniskor emellan och frid och kärlek de förnämsta frukterna å samhällsträdet — då ej så många krigshärar och menniskomördande vapen fans. Till krig öfva menniskorna sig nu, men föga till det som

befriar dem ifrån krig och annat ondt, och så länge de fortfara att slösa bort sin tid med detta skola de ej uppnå den härlighet som är de rena beskärd. De stora massorna vandra framåt med förbundna ögon, och då är det ju ej underligt att de äro i okunnighet om det bättre är.

Vi ämna utveckla många dugliga medier för vårt arbete, ty vi se den törst som är rådande, och då vi kunna gifva dem af det andliga vattnet äro vi äfven i stånd att utveckla dem så att de vandra i de store mästarnes fotspår, att de redan i sitt kött kunna uppnå en utveckling af den höga visdom och ädelhet som endast höga andar kunna bibringa. Genom dem skall blifva förkunnadt sådana stora ting som ej hafva varit kända på jorden sedan konung Salomos tid.

Det är stor sorg öfver att menniskorna äro så tröga till att fatta det goda som från andarne gifves dem; men segern skall dock blifva vår, och de som hylla lögn och utöfva det onda skola komma på skam."

Jag frågade om det skulle dröja länge innan så stora under skulle ske, att ett större flertal af de förvillade kunde fatta det andliga.

Han sade: "Tiden vill jag ej säga, men vårt arbete är långt framskridet."

Efter detta svar såg jag många andar inkomma der jag befann mig. Alla hade lika kläddrägt, och då de blifvit församlade uppstämde de en sång så härlig att jag aldrig hört någonting liknande. Jag trodde säkert att den sången skulle höras till jorden. Ibland de sjungande voro flera som jag kände igen, och hvilka hade kontrollerat mig när jag uppträdt offentligen.

KAPITEL XVII.

De s. k. kristna tror ej på andens närvaro.

För mången kan detta nog tyckas vara underligt, dock är det en verklighet. Och för alltid förblifva en verklighet, att menniskan kan tala med andar, och att storartade underrättelser kom till forntidens befolkning från andar, det ha vi stora bevis på i bibeln. Men att icke anden är alltid förnimbar bland de s. k. kristna beror på den liknöjdhet de bevisa andarna och å de många strider som äro rådande bland dem. Hatet till spiritualisterna och synnerligast till deras mediums beror helt enkelt på okunnighet om andens existens. Och det är ju klart att icke anden kan gifva sig tillkänna så länge de förnäka dess tillvaro. Orsakerna kunna vara olika, och säkert är att om spiritualisterna till alla delar lefde upp till hvad de predikade skulle större sympati blifva

följden. Men icke kan den gudomliga lagen tillintetgöras för detta, onekligen fins bland dem som fått andens gåfva, som icke lefva ett sådant gudomligt lif som önskligt vore, men lika säkert är ock att lika stora och kraftiga gerningar som både Jesus och apostlarna utförde har och skall fortfarande utföras bland spiritualisterna. Menniskor i dag såväl som för flera tusen år tillbaka äro alltid mera benägna att lyda köttets begär än andens röst, men en stor del kunde afhjelpas om menniskorna vore mera för det andliga än hvad nu är fallet.

Uti alla Pauli bref skall ni finna att det fans af båda slagen inom församlingarna, och att han varnar för denna andliga liknöjdhet.

Dock är jag säker att den dag skall komma då de Medier som nu endast fikar efter neslig vinning, skola få sina ögon öppna, och se det orätta uti att mera sträfva efter ära och rykte än ren gudsdyrkan. Och sedan de fått syn på det rätta i afseende på andlig dyrkan, blifva goda redskap åt andarna. Också är min fasta öfvertygelse att de Medier som nu mången gång få vara utan det nödvändigaste för sin ärlighets skull, skola blifva rikligen beskörda och ansedda för hvad de verkligen äro,

nemligen redskap åt från Gud utsända andar, som förkunna frid åt jordens innebyggare, och icke allenast till de i köttet varande utan jemväl åt de andar som vandra i okunnighet om det goda på andra sidan grafven, och som många äro okunniga om medan de vandra i köttet. Spiritualismen sprides mer och mer öfver hela jorden. Och tusentals af de mest vetenskapliga, ansluta sig till den dag efter dag. Men min tro är dock den, att innan vi når det mål som måste nås, så måste en fullkomlig rensning bland de nuvarande spiritualisterna försiggå, och allt ogräs ryckas bort. Och då skall de dugliga och ärliga förmågor som nu fins, få större kraft, och nya och kraftiga redskap tillkomma, för att bebringa andelig visdom rundt jorden och uppbygga Jesu rena lära. Men innan dess kommer häftiga strider att försiggå, både på jorden och i rymderna, af andar, hvarföre striderna komma att utkämpas af andarna eller andar emellan, beror deraf att tusentals af Medier äro kontrollerade af andar som icke veta mera, ja icke ens så mycket som medierna sjelfva. Och dessa andar förhindra de mera vetande att utföra sitt arbete, och medierna å sin sida önska icke skiljas från dessa okunniga andar, på grund af att de

äro merendels dugliga att omtala jordiska förhållanden, såsom affärsangelägenheter, äktenskapsskilsmessa, uppenbara stulna saker m. m. sådant hvilket allt är lågt men bringar denna slags af medium en icke ringa vinst, häraf kommer det att striden blifver på jorden.

Allt är dock för länge sedan förutsett och allt måste komma till den ståndpunkt som det en gång varit och till hvilken ståndpunkt Jesus hade för sig att återställa. Denna slags medium har alltid varit till, så väl som den del, hvilken har sitt nöje att få besök af mera vetande andar.

Båda parterna söka redskap och båda komma att strida för makten. Paulus såg detta och sade till dem som trodde på Andens existens att vi har icke strid med kött och blod utan mot ondskans onda makter i rymderna. Detta synes vara temligen så svårt för en del att fatta, men dock är det så. Så fins äfven en hel del af folk som kallar sig spiritualister och som begagnar sig af rusgifvande drycker. Denna slags af spiritualister äro endast till namnet sådana och äro egenligen de der förstör det goda rykte för ärliga medier och spiritualister. Att allt sådant är skadligt för det goda inom spiritualismen säger

sig ju sjelft och förhindrar det renas spridande i ännu större mån.

Men allt detta hindrar icke anden att vara evinnerlig och vara närvarande eller att begagna menniskan såsom sitt redskap för att utföra sin mission.

Job talar om två slags andar som båda tillhöra Gud. Så säger han att Gud ibland sina tjenare finner han icke trohet, och hos englarne finner han dårskap, Job. 4: 9-18. Således har okunnighet alltid varit såväl bland menniskor som andar. Paulus såg och förstod att detta var en verklighet, att både andar och menniskor voro felande. Men han insåg ock möjligheten af att kunna öfvervinna det lågt var. Så säger Paulus till Korintinerna att de icke skulle berömma sig sjelfva, utan alla de som drifvas af andar borde vara såsom bref som kunde läsas af alla och enhvar. Här förklarar Paulus anden vara Gud. och en lefvande guds ande. Låtom oss lyssna till Paulus angående detta. Då vi nu hafva ett sådant hopp, bruka vi mycken frimodighet och göra icke såsom Moses, hvilken hängde ett täckelse öfver sitt ansigte på det att Israels barn icke måtte skåda på slutet af det som skulle blifva till intet. Men deras sinnen äro förhärdade, ty allt intill

denna dag förblifver samma täckelse vid gamla förbundets läsning, emedan det icke uppenbaras, att det blir till intet i Kristus. Ja ännu i dag då de läser om Moses hänger ett täckelse öfver deras förstånd. Men när de omvända sig till Herren så borttages täckelset. Men Herren är en ande; hvarest nu en herrens ande är, der är frihet. Men vi hvilka med afhöljdt ansigte, likasom i en spegel, skådar Herrens härlighet, vi förvandlas till samma afbild ifrån härlighet till härlighet, såsom af Herren anden, 2 Kor. 3: 12-18. Ingen vill neka till detta, men dock vill man förneka. Dock tror jag att alla menniskor äro Guds barn, men icke alla förstår att utveckla sin gudomlighet. Men just härför är det godt att veta det vi kunna vandra till gudommens fullhet äfven sedan vi lemnat köttet och att kunna fullt förstå det ingen läsarprest kan frälsa någon utan hvarje individ måste frälsa sig sjelf om icke medan den vandrar här i köttet så sedan den lemnat detsamma.

Detta är vårt förnämsta mål att borttaga detta okunnighetstäckelse från menniskors ögon. Just härför fördömmes vi af de s. k. frälsta. Sådana själafrälsare fans äfven på Pauli tid. Han säger härom, att om den, som

kommer till eder, predikar om en annan Jesus, som vi icke predikar om, eller I undfån en annan ande, som I icke undfingo eller ett annat evangelium som I icke af oss mottagen, så fördragen I det ganska väl, 2 Kor. 11:4.

Hvad tycks om detta; här ser vi äfven att någon fans med samma namn som nasareen, samt att denne också förkunnade om ett slags välstånd och frihet för folket, äfven att de som representerade honom hade andar som ledde den samt att dessa Jesu apostlar upphäfde sig öfver nasareens apostlar. Men Paulus säger att han ser sig i intet afseende stå tillbaka för dessa höga apostlar, värs 5.

Paulus försökte alltid att påminna om det andar som ock kallas englar var af olika mening. Så säger han att om vi eller en engel från himmelen förkunnar ett annat evangelium han vorde förbannad. Gal. 1:8. Detta var ju onödiga yttranden. Om det icke var en möjlighet för anden att återkomma och meddela sig med jordens innebyggare. Menniskor har fått för sig att allt som står i bibeln och uttalats synnerligast af apostlarna måste vara det rätta. Detta senare betviflar jag icke i en viss mån, men det ser ut som icke Paulus var af samma tanke, ty

skriften säger att Petrus icke vandrade såsom han borde. Vi läser nemligen: Men då Petrus kom till Antiokia, stod jag honom öppet emot, emedan han var anklagad. Ty förr än några hade kommit dit från Jakob åt han tillsammans med hedningarne, men då de kommo, drog han sig tillbaka och afskilde sig från dem som voro af omskärelsen och äfven de öfriga judarna skrymtade med honom så att jemväl Barnabas blef indragen i deras skrymteri. Men då jag såg att de icke vandrade rätt efter evangelium sade jag till Petrus inför alla: Om du som är en jude, lefver på hedniskt vis, hvarföre nödgar du då hedningarna att lefva som judar. Gal. 2: 11-14. Vi se af detta att olika meningar var rådande äfven bland apostlarna och just härför är det så mycket viktigare att inte allt försäkert hänga sig vid allt som står i bibeln utan inhemta friska lärdomar af andarna direkt.

Om man med förstånd läser 5te och 6te kap. af Gal. så skall vi finna att anden och andarna voro de som bebringade de på anden troende visdom och kunskap om de härefter, och då må vi säga med Paulus: Välsignad vare Gud och vår Herre Jesu Kristi fader, som välsignar oss med all andlig välsignelse i det himmelska i Kristus.

Här borde kunskapen om Gud vara rådande och då skulle säkert ordet Kristus i sammanhang med Jesus bättre förstås. En framstående engelsk vetenskapsman yttrade härom följande: Alldenstund kunskapen om Gud är i så hög grad vigtig ett rättskaffens sedligt lif, frågar jag: Hvad är Gud? Och svarar derpå, att Gud är anden i naturen i dens ursprungliga och högsta tillstånd, den gudomliga fadern och den gudomliga modern i inbördes förening, i det att Guds Faders visdomsprincip blir Guds Moders ande, och ande eller kärleksprincipen, Gud Faders inre väsende blir Gud Moders yttre princip. Detta är en princip af yttersta vigt. Visdomsprincipen blir den yttre, såsom medium för att gifva form och qvalitet åt den gudomliga kraften. Meditationsprincipen är den qvinliga principens funktion och ordet medium synonymt med ordet moder. Den manliga principen är naturens ledare i materien och den qvinliga principen är naturens ledare i anden. Den förra är dödsprincipen, den senare är lifsprincipen och summan af det hela är Gud: Den gudomliga fadern och den gudomliga modern.—James M'Domal.

I Augusti 1881 skrifver han åter i The Thinker: Gud den stora själen i universum, (ty anden är universal själ),

inpregnerar alla tillstånd af existens från de högre till de lägre, och han är i sanning centralideen i hvarje individuel själ, successivt tillkommen genom olika ordningar af englafäder och englamödrar på allt lägre och lägre ståndpunkt af andlig existens. Sålunda blir menniskans ande genom dessa änglaväsenden en individuel själ, stigande uppåt i geometrisk ratio från våra jordiska föräldrar till Gud, allas fader. Härmed menar jag, att menniskans ande består af individuella själar, existerande i ett högre andligt tillstånd än hennes individuella själ och att anden i dessa åter består af själar existerande i ett ännu högre andligt tillstånd, så att här eger rum ett fortsatt stigande uppåt, (nemligen på andligt sätt), till Gud universalsjälen. Gud är den ena yttersta grunden, våra jordiska föräldrar den andra, hvartill komma mellanliggande ordningar af englaväsenden såsom förmedlande termer i denna stora geometriska serie. Det mindre är alltid inuti det större och det större alltid i och genom det mindre, och denna stora änglahär af odödliga gudar och gudinnor är vår gudomliga moder, under det Gud Fader innesluter i sitt väsende fröet till hvarje möjlig existens, hvarvid det lägre förenar sig med det högre och allt med Gud som är källan

till kraften och centrallifvet eller ideen af det hela såsom ett, samt i hvarje individuel själ såsom en del. Gud är en oändlig sfer af kärlek, vilja och visdom; vår gudomliga moder är sfer inuti sfer, den mindre inuti den större, och större i och genom den mindre och allt i Gud, som genom lagen för mediationen eller bemedling samt attraktion eller kärlek är central-ideen af det hela såsom ett helt, och af delarna såsom delar, under det att det hela utgör ett stort väsende af många själar påverkade af anden Gud. Detta tycker jag skulle vara nog för att kunna fatta hvad Gud är. Men ändock att det gifves så goda tillfällen för menniskor att hemta vetenskap sväfvar de dock i okunnighet och mången lägger sig på sina knän bedjande till en slags personlig gud som icke fins. Må derföre det andeliga ljuset intränga till hvarje själ och upplysa dem om det orätta i deras gudadyrkan, och förvisso skall då de rengjorda andar komma i mängd för att bebringa andlig visdom åt hvarje sant sökande menniska.

För att nu rätt kunna fatta ordet Gud och för att förstå hur det var en möjlighet för forntidens profeter att se och tala med Gud, och i anseende af M'Dumals förklaring af och om Gud vill vi förflytta oss tillbaka till bi-

beln. Först vill vi se hvad slags tanke Paulus hade härom. (Märkas bör att M'Dumals idee är att många gudar fins och just detta är det som jag nu ämnar hänvisa till.) Paulus säger: Sedan Gud fordom många gånger och på många sätt talat till fäderna genom profeterna, har han talat till oss i dessa tider genom sonen. Ebr. 1: 1-2. När vi nu vet att Jesus var omgifven icke af en utan många andar och att en del af dem kom och tog kontroll af honom och talade till folket, då blir det lätt att förstå Pauli yttranden, att andarne sålunda alltid var Jesus nära och åtlydde högre befallning, det ser vi af Jesu egna yttranden. Han säger: Eller menar ni att jag icke nu kunde bedja min fader, och att han skulle ställa till min tjenst mer än tolf legioner (54,000) änglar. Matt. 26: 53. I en af de af presterskapet förkastade böckerna läser vi att ängelen Naphael var en menniskas son. Han säger, dock på det du skall dess mindre omsorg hafva, så vill jag säga dig att jag är Azarias den Store Annanie son. Tabia bok, 5: 17. Han erkänner att han är en af de sju änglar som sitter vid Guds tron; 12: 15. Detta till bevis af att menniskans ande och andar äro just de änglar som i namn af Gud, ängel man och ande, utsändas till dem

som skola ärfva frälsning. Ebr. 1: 14. Och att de äro många finner vi af Pauli uttal då han finner dem oräkneliga. Ebr. 12: 22-23. David kallar Guds vagnar många tusen af änglar. Sp. 68: 18. Moses representerar dessa änglar för många tusen heliga; 5 Mos. 3: 2. Daniel och Johannes såg hvardera tio tusen gånger tio tusen änglar. Dan. 7: 10. Upp. 5: 11. Återigen såg Johannes en skara som ingen kunde räkna af alla slags folk. Upp. 7:9-16. I 2 Kon, boken visas oss att det är en värklignet för menniskans ande att genast efter döden vara vid fullt medvetande; då ett hundra och åttatiofem tusen blef om aftonen dödade, och då de om morgonen uppstod såg de sina kroppar ligga rundt på marken. 2 Kon. boken 19: 15. Detta var ett stort antal af menniskoandar som slöto sig till de många förut, varande andar som vi kallar änglar och Gud. Men innan dessa hade lemnat sitt kött, säger Elisa att de andar som voro med honom var flera i nummer än dessa asyrer. 2 Kon. boken 6: 16.

Våra tankar om gudommen äro helt olika dem de ortodoxa ha. Men heller aldrig har vi läst bibeln med större noggranhet än just nu och detta är skulden till at vi äro spiritualister. Och vi liksom de namngifna med flera

profeter fullt och till alla delar litas på bland dess oräkneliga andar som var synliga för dem behöfs icke vidare förklaras ja de till och med tänkte för dem och ofta satte de åsido sin egen individualitet och förtröstade på sina andekontrol.

Ett annat bevis om gudomen eller Gud såsom ande och ängel, kan ni finna af den syn som Moses såg. Vi läser följande: Då Moses vaktade sin svärfaders får såg Moses en Herrens ängel i en brinnande buske och han såg att busken icke brann upp af elden; då sade Moses, jag vill gå dit och se denna förunderliga syn och hvarför busken icke uppbrinner. Då Herren såg att Moses gick åstad för att se, kallade Gud som satt i busken honom och sade: Mose, Mose. Han svarade: Här är jag. Ängelen sade: Träd icke hit, drag dina skor af fötterna, ty rummet som du står uppå är heligt. Och ängelen sade ytterligare: Jag är din faders Gud, och Abrahams Gud, och Isaacs Gud, och Jakobs Gud. Då höljde Moses sitt ansigte ty han förmådde icke se på Gud. 2 Mos. 3: 1-2-3-4-5-6.

Sålunda finner vi att bibeln gifver kraftiga stöd för att anden är Gud, och Gud är ängel. Detta blef förkunnadt

af Jesus och judarna förundrade sig öfver detsamma. Matt. 22: 32. Äfven sade Jesus att den Gud, som visade sig för Moses i busken var en menniskoande som hade uppstått. Markus 12: 26. Äfven här säger han att denne ande och ängel var en Gud. Vi kan läsa detsamma i Lukas 20: 37. Det är nog lätt att förneka då inga bevis fordras, men vi ha kommit till den tid då menniskan icke är så hastig att tro utan bevis. Derför synes det mig att de som åberopar sig tro på allt hvad bibeln säger borde icke förkasta det som är så påtagligt som det ofvan anförda, men det är icke de enda bevisen att Moses Gud var en ande. Här är åter fler. Låt oss höra hvad Stefanus säger härom inför rådet i Jerusalem. Han berättar om Mose historia och så säger han följande: Och då fyrtio år hade gått till ända syntes herrens ängel för honom i öknen på Sinais berg i en brinnande törnbuske. Men då Moses såg det, förundrade han sig öfver synen; och då han gick fram för att betrakta, kom Herrens röst till honom och sade: Jag är dina fäders Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud. Då bäfvade Moses och vågade icke se på Gud. Men Herren sade till honom: Lös skorna af dina fötter; ty stället, hvarpå du står, är heligt

(helig mark). Appg. 7: 30-31-32-33. Om detta icke är nog bevis för att Mose Gud var en ande, vill någon invända, derför låt oss läsa vidare: Jag har nogsamt sett mitt folks misshandling, hvilket är i Egypten, och har hört deras suckar och har kommit ned för att befria dem; värs 34. Här erkänner ängelen sig hafva kommit ned såsom en förlossande gud, och i det föregående har denne ande sagt sig vara gud åt Moses ach hons förfäder. Detta är ett djärft påstående och det medgifver vi, men dock var detta sagdt af en apostel och för sitt djärfva tal fick han mista sitt jordelif; värs 54-60. Låt oss nu se om några fler af apostlarna hemtade sina underrättelser på samma sätt och direkt från andar som voro deras Herre och Gud.

En gudsfruktig krigshöfding såg kl. 3 på eftermiddagen en guds ängel komma och kalla honom vid namn. Således ingen synvilla. Han blef förfärad och säger: Hvad är det herre. Här uppstod ett samtal och råd gafs till Kornelius hvilka han genast uttydde. Vi se derför hur detta gick till. Under tiden Petrus var för sig sjelf på taket kom några män och frågade efter honom, och Petrus undrande på en syn han hade sett, kom anden och

sade: Fundera icke mera härpå utan gå ned och du finner tre män som jag har sändt, följ dem. Appg. 10: 1-20. Här är återigen ett bevis för anden såsom en ledande och talande. I ett försvar af brödrarne, kallar Petrus denne ängel (ande) för gud; värs 28. Efter Petri ankomst till Korneli hus fingo alla de närvarande hvar sina ledande andar och hade hvar sina tungomål. Appg. 10: 44-46-47. I angelägna ärenden blefvo apostlarne och andarne öfverens innan det stadfästades. Appg. 15: 28. Så se vi att anden i alla detaljer var den rådande när apostlarne ville tala och utan anden kunde de icke. Appg. 16: 6. Ej heller kunde de fara hvart de ville utan andens tillåtelse; värs 7. Ja det vill taga mer både tid och papper än hvad som är nödvändigt att i denna bok anföra alla de bibelbevis som fins för att Gud är ande, ängel, styresman, ledare och allmän rådgifvare åt enhvar som erkänner och låter sig ledas af anden. Dock tror jag fullt och fast att vi i denna lilla bok gifvit fler bevis för vår tro än som varit nödvändigt om menniskorna hade tro på gud och anden. Vi hoppas nu att de läsare och läsarinnor som läser denna bok vill vara goda att slå upp sin bibel och jemföra med det anförda så skall säkert täckelset falla från

deras ögon och se det rätta i denna boks innehåll, och med all anspråkslöshet öfverlemnar vi vårt lilla värk i allmänhetens händer och är förvissad att vi varit ledda af sanningens andar. Må de goda englar ledsaga detta arbete till en och hvar som söker ljus i guds ord.

Andeliga Uppenbarelser

och

Besök i Andeverlden

af

Martha.

Skrifvit af Dr. C. F. Warn.

Minneapolis.
Tryckt hos Kriedt Printing Co.,
1900

LIBRARY OF CONGRESS
0 013 503 724 2
